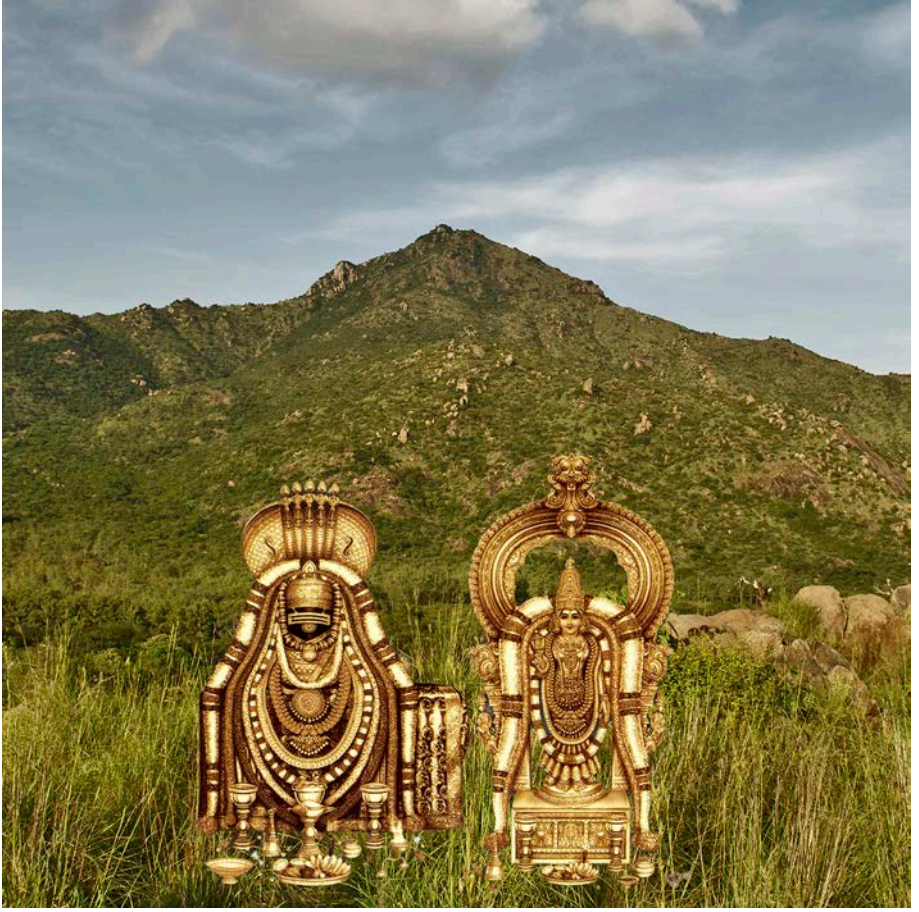

ரமணோதயம்

ஜனவரி 2017
காலாண்டு

ஜயந்தி இதழ்
விலை ₹ 20

திருமண வாழ்த்துக்கள்

கடந்த 16 ஆண்டுகளாக ரமணோதயத்துடன் தோளொடு
தோள் சேர்ந்து பல இடர்களிலும் துணையாக நின்று
ரமணோதயம் இதழை பொலிவுற அச்சேற்றி வருபவர்
அருணாசல அன்பர் திரு. சுத்தியமூர்த்தி, Multi Craft
சென்னை அவர்கள்.

அவரது ஒரே மகளின் திருமணம் 01-02-2017
புதன்கிழமையன்று காலை நடைபெறவுள்ளது.
மணமகள் செள. சந்தியா – மணமகன் சீர. ரங்கநாதன்
இவர்களின் மணவாழ்க்கை சீரும் சிறப்புமாக
அமைய எல்லாம்வல்ல ரமண பகவானிடம்
ரமணோதயம் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறது.

ரமணோதயம்

நானுதியாதுள்ள நிலை நாமதுவாய் உள்ள நிலை

ஐயந்தி கிதழ்

ஐனவர் 2017

ஆசிரியர்: Dr. S. ராம் மோவூன்

- கட்டுரைகள், ஆண்டு சந்தா, விளம்பரங்கள் குறித்து அனைத்து கடிதத் தொடர்புகளுக்கும் ஸ்ரீ ரமண கேந்திர அலுவலக முகவரிக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- கட்டுரைகளுக்கு சன்மானம் எதுவும் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. பிரசுரமாகாத கட்டுரைகள் வேண்டுகோளின்மீறில் திருப்பி அனுப்பப்படும்.
- மற்றைய எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துகளுக்கு ஆசிரியர் பொறுப்பல்ல.

சந்தா விவரங்கள்

ஆண்டு சந்தா: ₹ 75

தனி பிரதி: ₹ 20

ஆயுள் சந்தா: ₹ 1500

காசோலை/மணியார்டர் 'ரமணோதயம்' என்ற பெயரில் எடுத்து ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர், சென்னை 600 004 என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும்

ரமணோதயம் தகவல் மற்றும் தொடர்புக்கு அணுகவும்:

ஆ. குமார் ராஜா: 9444261296

மின்னஞ்சல்: arunamramanam@gmail.com

மேலாளர் கண்ணன்: 9940418375

வடிவமைப்பு: ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்

பதிப்பாளர் & அச்சிடுபவர்:

ஆ. குமார் ராஜா, ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்

41, அலமேலுமங்காபுரம், சென்னை 600 004

உரிமை: ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், சென்னை 4

தொலைபேசி: 24611397

பொருளடக்கம்

ஜயந்தி இதழ், ஜனவரி 2017

வ.எண்	பொருள்	ப.எண்
1	ஆசிரியர் உரை	3
2	ரமண விபூதி பிர. கிரிதர ஜெகதீஷ்	19
3	சொல் தோழியே! ரமண ராஜசேகர்	28
4	மஹா ஒளஷதம் பாலசுந்தரம்	29
5	சுயநலமில்லாச் சேவையாளர்கள் நொச்சூர் வெங்கடராமன்	32
6	கற்றாரை யான் வேண்டேன்; கற்பனவும் இனி அமையும் சு. பரமேஸ்வரன், கோவை	34
7	இனிவரும் திருநாட்கள்	40
8	பேரமைதி நிலவிய திருநாட்கள் - 2 மௌனி சாது	41
9	பகவான் பகர்ந்த தாலாட்டு கீதம் கௌதமன்	44
10	அக்ஷர மணமாலை - ஒரு தத்துவக் கருவூலம் - பகுதி 4 டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன்	49
11	ரமணாயனம் க்ரேஸி மோஹன்	59
12	முயற்சியும் அருளும் வீ. க்ருத்தி வாஸன்	64
13	ஜீவனும் சைதன்யமும் Dr. S. ராமகிருஷ்ணன்	71
14	செய்திகள்	76

அட்டைப்பட விளக்கம்:

முன் அட்டை - அண்ணாமலையில் பகவான் வசித்த குகைக்கோயில் 'கந்தாச்ரமம்'

பின்அட்டை - ரமணாச்ரமத்தில் அமைந்துள்ள ஆலமரச் சோலை

ஆசிரியர் உரை

யாவையுமாய் 'அல்லையுமாய்'

முந்தைய ஒரு இதழில், நாகசேனர் அரசன் மிலிந்தனுக்கு அத்வைதம் போதித்ததைக் கண்டோம். இறைவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'யாவையும் ஆய் அல்லையும் ஆய்' என்று சிவபுராணம் குறிப்பிடுகிறது. இதன் பொருளாவது: "எல்லாமாக இருப்பவனும் அவனே, இவை இல்லாமல் வேறாக இருப்பவனும் அவனே" என்பதாம். இதுபோன்ற கருத்தைப் பகவானும் ஆன்மபோதம் 17ஆவது பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

எங்குமே என்றும் இருப்பினும் ஆன்மாவும்
எங்குமே ஆன்மா இலகல் இல்லை - துங்கமாம்
புத்தியில் பொலியும் நிழல் சொச்சகமாம்
வத்துவில் தோன்றும் வகை.

- (ஆன்மபோதம் 17)

எல்லா இடங்களிலும் எல்லா நேரத்திலும் எப்போதும் பொலிந்து தோன்றும் ஆன்மா, அதேசமயம் எல்லா இடங்களிலும் இருப்பதும் இல்லை. சிறிதும் தோஷம் அற்ற தூய்மையான ஸ்படிகத்தில் (அ) கண்ணாடியில் நிழல் தோன்றுதல்போல, ஆத்மா தூய நுண் அறிவில் மட்டுமே தோன்றும்.

இதனைப் படிக்கும்போது முதலில் சிறு குழப்பம் ஏற்படலாம். இருக்கின்ற எல்லாப் பொருட்களிலும்

‘யாவையும் ஆய்’; இவையனைத்தும் இல்லாமல் இருக்கிறவனும் அவ்வான்மாவே என்பது சரியா என்ற வினா தோன்றும்.

இதை விளக்க உடநிடதக் கதை ஒன்றைக் காண்போம். பலகாலம் குருவிடம் பயின்ற சீடன் ஒருவன் இன்றும் தெளிவுபெறாமல், ‘சுருக்கமான வழியில் பிரம்மத்தை அறியவேண்டும். அதை எப்படிச் செய்வது என்று விளக்குவீர்களா’ என வேண்டினான். குரு சிரித்துக்கொண்டே ‘அன்னம் பிரம்மம்’ என்று கூறினார். ‘இவ்வளவு எளிய வழியா?’ என்று சந்தோஷித்த சீடன் அன்னைத்தைச் சுவைக்கத் தொடங்கினான். இரண்டு மாதத்தில் அவன் எடை இருமடங்கானதே தவிர, பிரம்மம் ஒன்றும் அறிவில் ஒளிரவில்லை. மீண்டும் குருவிடம் வந்து ‘அன்னத்தின் மூலம் பிரம்மத்தைக் காண முடியவில்லையே’ என்று கூறினான். அவர் ‘பிராணனே பிரம்மம்’ என்று கூறினார். தன்னிடத்துக்குச் சென்ற சீடன், தீவிரமாகப் பயிற்சிசெய்து மூச்சை அடக்கும் ஆற்றல் பெற்றுவிட்டான். அப்போதும் அவனால் பிரம்மத்தை அறிய முடியவில்லை. ‘இப்போது நான் கேட்கிறேன், நீங்கள் விடை சொல்லுங்கள்’ என்று வேண்டி, எதிரே உள்ள ஒரு பொருளைக் காட்டி, ‘இது பிரம்மமா?’ என்று கேட்டான். ‘ஆம்’ என்றார் குரு. அடுத்து அடுத்து உள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் சுட்டி, ‘இது பிரம்மமா? இது பிரம்மமா?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே போனான். புன்முறுவல் மாறாத குரு, ‘ஆம்! ஆம்!’ என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். கேள்வி கேட்கும் வேகத்தில், தனக்கே தெரியாமல், கேள்வியையே இடம் மாற்றி, இதுவரை ‘இது பிரம்மமா?’ என்று கேட்டுவந்த அவன், ‘பிரம்மம் இதுவா!’ என்று கேட்டான். குருநாதர் சற்றும் தயங்காமல் ‘பிரம்மம் இது அல்ல (நேதி)’ என்று விடைகூறினார். இப்படி ஒவ்வொரு ‘பிரம்மம் இதுவா’

என்ற வினாவிற்கும் 'பிரம்மம் இதுவல்ல' என்ற விடையே கிடைத்தது. தன் கேள்வி மாறியதால்தான் குருவின் விடையும் மாறியது என்று அறியாத சீடன் விழிக்கத் தொடங்கினான். 'இது பிரம்மமா' என்று கேட்பதற்கும் 'பிரம்மம் இதுவா' என்று கேட்பதற்கும் மலைபோன்ற வேறுபாடு உள்ளது. 'இது பிரம்மமா? இது பிரம்மமா' என்று சீடன் கேட்டுவந்தபோது குரு 'ஆம், ஆம்' என்று சொல்லி வந்தாரே என்றால், எல்லாப் பொருளும் பிரம்மமே என்ற பேருண்மையின் அடிப்படையில். இது சரியான விடையே ஆகும். ஆனால் கேள்வி மாறும்போது, இந்த அடிப்படை மாறிவிடுகிறது. 'பிரம்மம் இதுவா' என்ற கேள்விக்குக் குருநாதர் 'ஆம்' என்று சொல்லி இருந்தால், அந்தப் பொருளைத் தவிர ஏனைய அனைத்தும் பிரம்மம் அல்ல என்று ஆகிவிடும். எனவேதான் சீடன் 'பிரம்மம் இதுவா? பிரம்மம் இதுவா?' என்று கேட்கத் தொடங்கியபோது, குரு 'இது அல்ல; இது அல்ல' என்று கூறத் தொடங்கினார். சீடன் கேட்ட இந்த இரண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை விளங்கிக் கொண்டால், 'யாவையும் ஆய், அல்லையும் ஆய்' என்பதன் உட்பொருள் விளங்கும்.

இதுபோன்ற கருத்தை வேறுவகையில் ஆன்மபோதம் 57ஆவது பாடலிலும் பகவான் கூறுகிறார்:

ஏதுஅழிவில் லாதது எதைஅன்றுஎன்று அன்றுஎன்றே
வேத முடிவு விளக்கிடும் — யாதொன்று
அகண்ட இன்பாகி அமரும்அது தானே
திகழும் பிரமம் தெளி.

பொருள்: எந்த வஸ்துவை இது அல்ல, இது அல்ல என்றே வேதத்தின் முடிவான உபநிஷதங்கள் விளக்குகின்றனவோ, அழிவற்று, இடையறா இன்பமாகி, இயல்பாகப் பொருந்தி ஒன்று இருக்குமோ அந்தப் பொருளே பிரம்ம சொருபமாக விளங்குகிறது என்பதைத் தெளிவாக அறிவாய்.

முன்கடந்த உபநிடதக் கதையில், சீடன் கேட்ட இரண்டாம் வகைக் கேள்வியின் பதில் இவ்வெண்பாவின் முதல் இரண்டு வரிகளிலும், முதல் வகைக் கேள்வியின் பதில் பின்னிரண்டு வரிகளிலும் சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளது.

சொற்களினால் விளக்கிக் காட்டுவதை 'வாச்யார்த்தம்' என்றும் சொல்லால் விளக்க முடியாததை, அநுபவத்தால் மட்டும் அடையப்பெறுவதை 'லக்ஷ்யார்த்தம்' என்றும் கூறுவர். உபநிடதத்தைக் கற்று, பிரம்மம் ஒன்றே உள்ள சச்சிதானந்த ஸ்வரூபம் என புத்தியினால் அறிவது 'வாச்யார்த்தம்'. எந்த நூலையுமே கற்காமல், நேரடியாக பகவான் சில வினாடிகளில் அநுபவபூர்வமாய் அறிந்தது 'லக்ஷ்யார்த்தம்'.

பகவானின் திருவருட் சிறப்பினைக் கூறப்போந்த முருகனார், சிவபுராணத்தின் அடியொற்றி, ரமண புராணத்தை ஆரம்பிக்கும்போதே பகவானின் நாமச் சிறப்பினையும், திருவடிச் சிறப்பினையும் கூறித் தொடங்குகிறார்.

“நமோ ரமணாய நலம் பெற வாழ்க

விமோசன மெய்யன் விரைமலர்த்தாள் வாழ்க.

- (ரமண புராணம், 1-2)

பகவானின் நாமத்தினை உச்சரிக்கும்போதே, அவர்தம் பேரருள் ஆற்றல் நம்மில் தலைப்படுகிறது. அடுத்த வரியில் அவரது திருவடிச் சிறப்பு கூறப்படுகிறது. அதுவே சொல்லும் பொருளும் ஆகின்றது. காளிதாசன் உள்ளீடு அற்ற சப்தத்தையும், அதன் பொருளையும் இறைவன்-இறைவி வடிவங்களாகக் காண்கிறான்.

“சொல்லும் பொருளும் எனநடம் ஆடும் துணைவருடன் புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடியே” (அபிராமி அந்தாதி 28)

என அபிராமி பட்டர் பாடுகிறார். எல்லாப் பொருட்களிலும் இருவகை ஆற்றல் உள்ளது.

செயலற்ற நிலையில் அடங்கி இருக்கும் அடங்கு ஆற்றல் (potential energy) செயலாற்றும்போது வெளிப்படும் இயங்கு ஆற்றல் (kinetic energy) – இவை இரண்டுமே முருகனாரின் இந்த முதலிரண்டு வரிகளில் காட்டப்படுகின்றன. ('நமோரமணாய' எனும் ஒலிவடிவம், ஆற்றலின் சேர்க்கை ஒவ்வொரு எழுத்தையும் உச்சரிக்கும்போதும் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கான அதிர்வுகள் (vibrations) வெளிப்படும். அந்த அதிர்வுகள் ஒன்று சேரும்போது தோன்றும் அதிர்வே பகவானின் ஒலிவடிவான ஸ்வரூபம்.

எல்லாவற்றினையும் படைத்து, காத்து, ஒடுக்கி அருளும் பரம்பொருளின் வடிவமான பகவானை நாம் 'வாழ்க' என வாழ்த்துவது பொருத்தமானதா என்ற ஐயம் எனக்கு ஒருசமயம் தோன்றியது என்று ஆசானும் பேரறிஞருமான திரு.அ.ச. ஞானசம்பந்தன் விளக்கினார்.

“நாம் இறைவனை வாழ்த்துவதால் இறைவனுக்கு எவ்வித நன்மையோ தீமையோ இல்லை. வாழ்கின்ற உயிர்கள், தாம் இறைவழி வாழ வழிசெய்து கொள்ளும் பாதையே இறைவனை வாழ்த்துவதாகும்.”

“வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான்”

என்ற திருவாசகம் (திருச்சதகம் 16) வரிகளையும் மேற்கோள் காட்டினார்.

விமோசன மெய்யன் விரைமலர்த்தான் வாழ்க

என்று அடுத்த அடியில் கூறுகிறார் முருகனார். அருளாளர்கள் எத்தனையே விதமாக இறைவனைப் பாடினாலும் திருவடியையே முக்கியமாகப் பாடி உள்ளனர். நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி முதல் பாட்டிலேயே

“துயரறு சுடரடி தொழுது எழுஎன் மனனே”

என்று பாடியுள்ளார். பௌத்த இலக்கியமான மணிமேகலையிலும்

“மாரனை வெல்லும் வீரநின் அடி

தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்அடி”

- (மணிமேகலை 11-61-62)

என்று தொடங்கி பத்து வரிகளில் திருவடிச் சிறப்பைப் பாடுகிறார். சமணரான பாவணந்தி முனிவரும் நன்னூலில்

“முச்சக நிழற்றும் முழுமதி முக்குடை

அச்சுதன் அடிதொழுது அறைகுவன் சொல்லே.”

- (நன்னூல், பதம்-1)

இதை அடியொற்றியே முருகனாரும் பகவானின் அடிதொழுது துவங்குகிறார்.

பகவானின் பெருங்கருணையால் உலகம் அனைத்தும் தத்தம் செயல்களில் மூழ்கி, இடையறாது செயல்பட்டுக் கொண்டு உள்ளது. அனைத்துக்கும் சூத்தரதாரியாய் இருந்து இயக்கும் பகவான் தான் எத்தகைய மன

இயக்கமும் இன்றி சுத்த சைதன்யமாய் இருந்தபடி இருக்கிறார். அத்தகைய பகவானின் திருத்தானை முருகனார் போற்றுகிறார்.

“அனைத்தும் சுமல அவ்வாறுதான் மட்டும்
எனைத்தும் சலியா மெய்யின்டிணவாத தாள் வாழ்க.”

- (ரமணபுராணம், 65-66)

பகவான் தனது நெஞ்சகத்தே நீங்காது ஒளிரவேண்டும் என முருகனார் வேண்டுகிறார்.

“பேதையேன் உள்ளத்தில் பேராது ஒளிர்ந்து
பாதியாமத்தும் என்பாசம் அகற்றிடுக,”

- (ரமணபுராணம், 89-90)

பகவான் உறைகின்ற இடம் நமது நெஞ்சமே என அருள் நூல் பலவும், அருளாளர்களும் பகர்கின்றனர் எனில் ஏன் அதை அறிய முடியவில்லை? விலை உயர்ந்த பொருள் ஒன்றைக் கைத்தவறுதலாக எங்கோ வைத்துவிட்டு அதன் மேல் குப்பை கூளங்களைப் போட்டுவிட்டால், அவற்றிற்கு அடியில் அந்த விலைமதிப்பற்ற பொருள் இருப்பதே தெரியாமல் போய்விடுகிறது. குப்பை கூளங்கள் மேலே இருக்கின்ற காரணத்தால், அதன் அடியில் விலையுயர்ந்த பொருள் இல்லை என்று கூறமுடியுமா? அதேபோல நம்முடைய அடிப்படை ஆதாரமாய் நெஞ்சில் நிற்கின்ற பகவானை நாம் அறிவதில்லை. நம் புறமனத்தின் தொழிற்பாடான அறுவகை தீக்குணங்களும், இவற்றுக்கு எல்லாம் மூலகாரணமாய் உள்ள அகந்தையும் பரம்பொருள் மூடி இருக்கின்ற காரணத்தால் இதயத்துள்ளே இறைவன் இருப்பதை உணர முடியவில்லை. அப்படியே ஒரு சில நொடிகள் உணர்ந்தாலும் அதிலேயே முழுதும் மூழ்கியிருக்கும் செயல்பாடு நம்மிடம் இல்லை. இறையணர்வில் சதா மூழ்கி இருப்பது அருளாளர்கட்கே முடியும். நம்போன்ற சாமான்யர்க்கு அது இயலாத ஒன்று என்ற அச்சம் தோன்றுகின்றதல்லவா! அறுவகைக் குற்றம் முதலிய குப்பைகளை நெஞ்சில் போட்டு

நிரம்பி உள்ளோமே! அங்கே பகவான் வந்து ஒளிர முடியுமா என்ற வினாவிற்கு அருளாளர் அழகாக விடை அளிக்கிறார்:

“இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்” என்ற பெயர் இறைவனுக்குச் சூட்டப்படுகிறது. எந்த நிலையிலும் அவன் என் இதயத்தை விட்டு நீங்கமாட்டான் என்று உறுதியுடன் கூறுகிறார் மணிவாசகர்.

“யானொன்றும் இன்றி இதயத்து இதயமாய்
தான் ஒன்று மோன உபசாந்தத் தனி முதலோன்

- (ரமண புராணம், 213-4)

என்று என் முயற்சி ஏதுமின்றி, தானே என் நெஞ்சத்தில் ஒன்றி நீங்காது இருப்பவன் என முருகனார் கூறுகிறார். பகவான் நம் உள்ளத்தே நீங்காது இருப்பது அவனது விருப்பத்தின்படியே நடைபெறுகின்ற ஒன்றே தவிர நமது தகுதியால் நடைபெறுவதில்லை. “உனக்குத் தகுதி இல்லை; எக்கேடோ கெட்டு ஒழிந்து போ!” என்று பகவான் நம் நெஞ்சில் இருந்து நீங்கி விடுவானோ என்று ஐயப்படுவார்க்கு விடையாக “நீங்காதான்” என்ற சொல் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அவனது பேரருள் காரணமாகவே அவன் நம் நெஞ்சில் வந்து தங்கி உள்ளான்.

“நாயமாத்மா பலஹீனேந லப்⁴ய:

ந மேத⁴யா ந ப³ஹுதா ஸ்ருதேன:

.....

வின்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்

எனத் தன் பெருங்கருணையாலே இறையருள் நம்மை வந்து அரவணைத்துக் கொள்வதை கடோபநிஷதம் கூறுகிறது. பகவான் நம்முள்ளே எப்போதும் மறைந்து உறையலாம். நாம் எப்படி அதை அறிந்துகொள்வது?

பகவானின் திருவடிகளைவிட்டு நம் மனம் நீங்காதிருக்கும் உறுதியை பகவானே நமக்கு அளிக்க வேண்டும்.

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்

மனத்தே

வழுவாதிருக்க வரம் தரவேண்டும்

- (திருமுறை 4-94-8)

மனித மனதின் இயல்பை நன்கறிந்த அப்பர் சுவாமிகள் நம் மனத்தை விட்டு நீங்காதிருக்கும் பொறுப்பை இறைவனிடமே விட்டு விடுகிறார்.

இத்தகைய மன ஒருமைப்பாடு சத்குருநாதனின் அருளினால் வருமே அன்றி எத்தகைய மனித முயற்சியாலும் வருவது அல்ல. இதற்குத் தேவை மெய்யுணர்வு. பகவானிடம் மெய்யுணர்வு இல்லாத வாக்கு வெறும் யோகப் பயிற்சியினால் பொறி, புலன்களை அடக்குவதால் பயன் கிட்டுவதில்லை. 'கோமா' நிலைபோன்ற மெய்யுணர்வு இல்லாமல் மனத்தை யோக சாதனையினால் ஒருமைப்படுத்துவது - நிரந்தரப் பயனைத் தராது. வள்ளுவரும் இதையே உறுதிப்படுத்துகிறார்:

ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே

மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்கு

- (குறள் 354)

இதற்குப் பரிமேலழகர் கூறும் விளக்கமாவது: “ஐந்து புலன்கள் வாயிலாகச் செயல்படுகின்ற மனம். அதை யோகாப்பியாசம் முதலிய உபாயங்களால் மடக்கி ஒருமைப்பட்டு தாரணையில் நீண்ட காலம் நின்றாலும், அதனால் பலன் இல்லை, மெய் உணர்வு ஆகிய ஞானம் இன்றி இத்தகைய மனப் பயிற்சிகள் ஆத்மிகப் பயன் தருவதில்லை” என்பதாம்.

அடக்கும் ஐம்பொறியோடு கரணத்து அப்புறம்

கடக்கும் வால்உணர்வினுக்கு அணுகும் காட்சியான்

- (கம்பராமாயணம், தைலமாட்டுப்படலம்-27)

என்று கம்பரும் இதனைக் கூறுகிறார். ஐம்புலனையும், நான்கு கரணங்களையும் கடந்து செல்லுவதே

மெய்யுணர்வு. அந்த ஞானம் பெற்றால் மட்டுமே இறைவனுடன் ஒன்ற முடியும். பகவான் அக்ஷரமணமாலை 58ஆவது கண்ணியில் கூறுவதுபோல் நூலறிவு நிறையப் பெற்றாலும் பயனில்லை. மாலறிவு எனப்படும் அஞ்ஞானம் சத்குருவின் அருளாலேயே நீங்கும்.

சத்குரு நம்மை ஆட்கொண்டு விட்டான் என்பது எப்படித் தெரியும்? உள்ளே தோன்றும் மெய்யுணர்வு, அசைவில்லா மனம், பொங்கித் ததும்பும் ஆனந்தம் - இதைக் கொண்டுதான் அவன் நம்மை ஆட்கொண்டு விட்டான் என்று தெரியும். இந்த நிலை வரும்போது அறுவகைக் குற்றங்கட்கு உள்ளே போக வழியேயில்லை. விருப்பு, வெறுப்புகளும் மாய்ந்து விடுகின்றன. அபிராமி பட்டர் கூறுவதுபோல்

“வருந்தா வகை என் மனத்தாமரையில் வந்து புகுந்து
இருந்தாள் பழைய இருப்பிடமாக; இனி எனக்குப்
பொருந்தாத ஒரு பொருள் இல்லை.”

- (அபிராமி அந்தாதி 90)

இந்த ஆனந்தம் புறப்பொருட்களாலோ, பொறி புலன்கள் வழியாகவோ அல்லது நம் கற்பனையாலோ கிடைப்பதல்ல. மணிவாசகர் கூறுகிறார்:

“கரம்குவிவார் உள் மகிழும்” (சிவபுராணம்-9) - உள்ளே பொங்கித் ததும்பும் ஆத்மானந்தம். நம்மாழ்வார் இந்தப் பேரானந்தத்தை இறைவனே அருளுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆராஅமுதே! அடியேன் உடலம்பால்
நீராய் உருக்கி என் ஆருயிராய் நின்றானே.”

ஆராத அமுதம் சத்குருவின் அருட்பிரவாகம் அந்த ரமண சத்குருவே ‘ஆராத இன்பம் அருளும் மலை’. நம்முடைய தகுதியைக்கூட நோக்காமல் அருளும் பேரின்பமலை. மலையின் ஒரு பகுதிதான் மேலே தெரிகிறது.

பெரும்பகுதி நம் கண்ணுக்குக் காணாமல் மண்ணுக்குள் அழுந்தி உள்ளது. அது போன்று பகவான் தன் அருளால் நமக்கு ஈந்த பேரின்பம் ஒரு பகுதிதான். இனி அருள்போவது பெரும்பகுதி. எனவேதான் பகவான் “அருள் நிறைவான அமுதக்கடல். விரிகதிரால் யாவும் விழுங்கும் அருணகிரி” என்று பாடுகிறார்.

பகவானின் அருள்பெட்டி எப்படி நம்மிடம் செயல்படுகிறது? பகவானே தன் திருவாக்கால் விளக்குகிறார்.

“இறையனை நினையும் எண்ணமே நண்ணா
எனை உனது அருட்கயிற்றால் ஈர்த்து
இறை உயிரின்றிக் கொன்றிட நின்றாய்”

- (அருணாசல பதிகம், 3)

“அருணாசலா! உன்னை சதா நினைத்துக்கொண்டே இருப்பவர்க்கு நீ அருள் செய்வதில் வியப்பு ஏதுமில்லை! உன்னை நினைக்கும் எண்ணமே இல்லாத எனக்கும் நீயே வலிய வந்து ஆட்கொண்டு என்னை உன்பால் ஈர்த்து என்னைக் கால்வதற்காக வந்துள்ளாயே! எனது அகந்தையையே உணவாகக் கொள்கிறாயே!” என்கிறார் பகவான்.

“ஓர்த்திடும் உயிரின் சேட்டையை ஒடுக்கி
ஒருதனது அபிமுகமாக
ஈர்த்து, அதைத் தன்போல் அசலமாச் செய்துஅவ்
இன்னுயிர் பலிகொளும்

- (அருணாசல பதிகம், 10)

என்று மீண்டும் இவ்வருட்செயலை விளக்குகிறார்.

இந்த ‘உயிர்வலி காந்தப் பருவதம்’, காந்தமானது தன் முன் உள்ள இரும்பினைக் கவர்வதுபோல அருணாசலமும் தன்னை ஒருதரம் நினைக்கும் ஜீவனைக் கவர்ந்து கொள்கிறது. அத்துடன் நில்லாமல் அந்த ஜீவனின் உலகம் சார்ந்த சேட்டைகளை ஒடுக்கி,

பக்குவமாக்கி உண்டு விடுகிறது. தன்மயமாக்கிக் கொள்கிறது.

இதுவே பகவானின் ரசவாதம். இதன் செயல்பாடுகள்

1. தன்னையே ஆழ்மனதில் நினைக்கச் செய்கிறது (ஓர்த்து)

2. சேட்டையை ஒடுக்குதல் - அந்த ஜீவனின் உலகம் தொடர்பான செயல்களை, 'சேஷ்டைகளை', ஒடுக்குகிறது.

3. தனது அபிமுகமாகச் செய்தல் - தனது முன்னிலையில் ஜீவனைக் கொணர்தல்

4. தன்போல் அசலமாச் செய்தல் - ஜீவனைத் தன்போலவே பரமாத்ம ஸ்வரூபமாய்ச் செய்தல்

5. இன்னுயிர் பலிகொளும் - பரிபக்குவம் அடைந்த ஜீவனைத் தன்னுள் ஐக்யப்படுத்தி, தானாகவே செய்து விடுகிறது.

ஆங்கிலக் கவிஞர் ஃப்ரான்சிஸ் தாம்யன் தனது 'Hound of Heaven' என்ற கவிதையில், இறைவனை வேட்டை நாயாகவும் ஜீவனை முயலாகவும் உருவகப் படுத்துகிறார். தன்னைத் தொடர்ந்து வரும் வேட்டைநாய் தன்னைப் பிடித்து விழுங்கி விடுமோ என்று அஞ்சி ஓட்டமாய் ஓடுகிறது. அதனை வேட்டைநாய் துரத்துகிறது. வெகுதூரம் ஓடியபின், களைத்துப்போன முயல் 'என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகட்டும்' என்று அனைத்தையும் விடுத்து அமைதியாக நின்று விடுகிறது. அதன்மேல் பாய்ந்த வேட்டைநாய் அதனை விழுங்குகிறது. அதனுள் சென்ற முயலுக்கு ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருக்கிறது. தானும், வேட்டைநாயும் வேறல்ல! இருவரும் ஒருவரே! என்று உணர்ந்து தன்மயமாகிறது. உலக வாழ்க்கைத் தொடர்பையும், அச்சத்தையும், எதிர்பார்ப்பையும் விட்டவுடன், ஜீவன் பரத்துடன் ஒன்றாகி தன்மயமாகிறது.

“இருக்கும் இயற்கையாய் ஈசஜீவர்கள்
ஒருபொருளே ஆவர் உந்தீபற
உபாதி உணர்வே வேறு உந்தீபற

- (உபதேச உந்தியார், 24)

இந்த உபாதி உணர்வின் மூலகாரணம் அகந்தை; ஏராளமான ஆத்மிக நூல்களைக் கற்றாலும், சத்குருவிடம் ஆழ்ந்த பக்தி தேவை. இல்லையெனில் இறைவனை அறிவதற்கு எந்தக் கல்வியைத் துணைகொண்டோமோ, அதுவே பல சமயங்களில் நம் அகங்காரத்தை வளர்த்து நம்மை அகங்காரத்தில் அமிழ்த்தி விடுகிறது. இது கருதியே

“கற்றாரை யான் வேண்டேன்
கற்பனவும் இனி அமையும்”

- (திருப்புலம்பல்-3)

என மணிவாசகரும் “கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்” (சித்தர்-10) எனத் தாயுமானவரும் கூறிப் போந்தனர். கற்றறிவு இல்லாவிடினும் ஆழ்ந்த உணர்வோடு இறைவனிடம் ஈடுபடும் நேரடி அனுபவம் கிடைத்தபின்னர், வேண்டும் அறிவு அனைத்தும் தானே வந்து சேரும். காளிதாசன் முதல் காளமேகம் வரை பல்லோர்க்கும் இந்த அனுபவம் வாய்ந்துற்றது. இந்த அறிவும், அதன் முடிவான ஞானமும் பரஞானம், அபர ஞானம் என்று இருவகைப்படும். அபர ஞானம் என்பது உலகியல் அறிவு. பரஞானம் என்பது அனைத்தும் கடந்த இறைவனைப் பற்றி அறியும் அறிவாகும். சில சமயங்களில் அபர ஞானமே பரஞானம் அடைவதற்கு இடையூறாக அமையும். கண்ணப்பர், அபரஞானமே இல்லாமல், ஆறே நாளில் பரஞானம் முற்றும் பெற்றார் அல்லவா!

“தன்பரிசும் வினை இரண்டும் சாருமலம் மூன்றும் அற
அன்புப் பிழம்பாய்த் திரிவார்

- (பெரிய புராணம், கண்ணப்பர்-154)

சத்குருவைச் சரண் அடைந்த பின்னர், அஞ்ஞானத்தினை அவனே நீக்கி பரஞானம் அருள்கிறான். இந்தப் பேரருளை முருகனார் பாடுகிறார்:

“தன்னை அலாது பிற தத்துவங்கள் அத்தனையும் சொன்ன நூல் கோடி தொகைபோயின் ஏது பயன்? என்னை அறிவித்து எனை ஆண்ட ஆண்டவன்தாள் வன்ன மலர்க்கே விரைந்தூதாய் கோத்தும்பி”

- (ரமண சந்திதிமுறை-திருக்கோத்தும்பி-5)

“தன்னை அறிவதே அறிவு. அதை அறியாமல் பல நூல்களைக் கற்று அபரஞான வித்வத்தைப் பெறுவதில் என்ன பயன்? ஸ்ரீரமண பகவானின் திருவடிகளிலே சரணம் அடைந்தபின், என்னை ‘யார்’ என்று எனக்கே அறிவித்த பெருங்கருணை பேராளன் அல்லவா பகவான்?”

இது மார்கழி மாதம். அஞ்ஞான உறக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஜீவர்களை ஸத்குரு எழுப்பி ஞானப் பேரருள் தருவதை விவரிப்பதே பாவைப் பாடல்கள். பகவான் தனது ஞானமுரசை ஆகாயம் அதிர அறைந்து, தன் அருள் விழியால் நோக்கி நம்முடைய அறிவுவிழி திறக்கும்படி இப்பூமியில் ரமண மகாகுரு வடிவில் வந்து, தன் அருள் பார்வையால் நாம் அறியாமல் தடுத்து ஆட்கொள்ளும் சத்குருவாம் ரமண குருவை, ஜீவனாகிய பெண்ணே! நீ அறிந்து பேரின்பம் அடையும்படி பாடி எழுப்ப வந்துள்ளோம் என்று அழகுறப் பாடுகிறார் முருகனார்.

அண்ணாமலை நின்று அறிவு முரசொலியை விண்ணே அதிர விழியார் வழித்துண்மைக் கண்ணே திறக்கக் கருணையால் தான் அறைந்திடும் மண்ணே ரமண மகாவடிவில் வந்தருளித் தண்ணார் விழியால் தடுத்தருளும் சத்குருவைப் பெண்ணே அறிந்து நீ பேரின்பம் உற்று உயர்வான்

பண்ணால் எழுப்பினோம்; பாராய்; பகவனருள்
உண்ணாய்; இனி உறங்கேலோர் எம்பாவாய்

- (ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை, திருவெம்பாவை 6)

“முன்னிலைப் பொருட்களை நாடநாட மனம்
மேலும்மேலும் எண்ணங்களாய் விரிந்து பெருகும்.
எனவே முன்னிலையை நாடாது, தன்மையாம் ‘தான்’
என்னும் ஆத்மாவையே நாடு” என்பதே அடிப்படை
விதி. எனினும் இதற்கு ஒரு விதிவிலக்கு உண்டு.
அதுவே அருணாசலம்! அதுவே பகவான். அது
தன்மையை அறிவுறுத்தும் முன்னிலைப் பொருள்.
அருணாசல அஷ்டகம் இரண்டாவது பாடலில், ஞானத்
திரளாய் நிற்கும் அருணாசலமாம் முன்னிலைப் பொருள்
(second person), “என்னைப் பார்க்கும் நீ யார் என்று
உன்னையே பார்” என்று கவனத்தைத் தன்மையின்
(first person) மீதே திருப்பி விடுகிறது என்பதைச்
சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஆரம்ப நிலையில் சாதகன் சகுண
வடிவில் தோன்றியுள்ள பகவானின் திருவடிகள்
மனத்தை நிலைநிறுத்தி, அதன்மூலம் அகமுகப்பட்டு
மனோநாசம் அடையவேண்டும்.

“சொல் மானத்த தனுவின்
கன்மாதி சிறிதுஇன்றி
சும்மா அமர்ந்திருக்க
அம்மா அகத்தில் ஆன்ம
சோதியே”

- (ஆன்ம வித்தைக் கீர்த்தனம், 4)

மனோவாக்கு காயங்களால் எவ்விதத் தொழிலும்
இயற்றாமல் சும்மா இருப்பதே உண்மைத் தியானம்.

உன்னுரு உனல் அற உன்னிட

முந்நீர் உறு சருக்கரையென உருஓயும்

- (அருணாசல அஷ்டகம், 2)

சத்குருவிடம் சரண் அடைந்து, அவர் காட்டும்
வழியில் தியானிக்கும் ‘நான் யார்?’ என்ற தன்மை

நாட்டத்தில் அகமுகப்பட்டான் ஆயின், 'நான் இன்னார்' என்று இதுவரை எண்ணிவந்த மனமே நாசமாகி, மனமற்ற நிலையில் பரம்பொருள் இதயத்தில் தானே 'ஒளிரும்'. இது ரமணத் திருவெம்பாவை காட்டும் வழி.

உரையாடலை மீண்டும் தொடர்வோம்.

பகவான் பணியில் தங்கள்,

ராம் மோஹன்

ஆசிரியருக்குக் கடிதம் பகுதி

யாம் விரும்பிய திருவருள் பொருள் நிரம்பிய நூலைத் தாங்கள் எமக்கு அளித்தமைக்காக மாபெரும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கியுள்ளோம். ஸ்ரீரமண பகவானே, எமக்குள் இருந்துகொண்டு அவருடைய உண்மைகளையும், போதனைகளையும் படிக்க நினைக்கின்றாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. அவ்வளவு எதிர்பார்ப்பு இந்நூல் கிடைப்பதில். அத்தோடு இத்திருப்பணியை ஆர்வத்தோடு செய்து கொண்டிருக்கும் திரு. ராம் மோஹன் அவர்களுக்கும் திரு. குமார் ராஜா அவர்களுக்கும் மற்றும் உதவிகள் புரிவோர் அனைவருக்கும் வணக்கத்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நன்றி.

இப்படிக்கு,

ரமண பக்தர்

P. சீனிவாசன்

ரமண விபூதி

பிர. கிரிதர ஜெகதீஷ்

விபூதி என்றால் மஹிமை அல்லது பெருமை. ரமண விபூதி என்பதற்கு ரமணரின் மஹிமை அல்லது பெருமை என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

ரமணரின் பெருமை என்ன?

“இப்படியெல்லாம் இருக்கிற உனக்கு இதெல்லாம் என்னத்துக்கு” என்பதில் தொடங்கி, “அவரவர் பிராரத்தப்பிரகாரம் அதற்கானவன் ஆங்காங்கு இருந்து ஆட்டுவிப்பன். என்றும் நடவாதது என் முயற்சிக்கினும் நடவாது. நடப்பது என் தடை செய்யினும் நில்லாது. இதுவே திண்ணம். ஆகவே மௌனமாயிருக்கை நன்று” என்பதுவரை அவரது ஜீவிதம் அருள் உலகின் மணி மகுடமாய்த் திகழ்கிறது. பகவானுடைய உபதேசங்களில் பகவத்மஹிமை, பகவத் விபூதி வெளிப்படுகிறது. ஆதம் சாதகர்களுக்கு அவை அருள் முகமாய்த் திகழ்கின்றன. அவைகளில் ஒரு சிலவற்றைப் பார்க்கலாம்.

1. உபாஸனார்த்தம் (தியானத்திற்காக)

எண்ணூரு யாவும் இறைஉருவாம் என

எண்ணி வழிபடல் உந்தீபற

ஈசன் நற்பூசையாம் உந்தீபற

பகவான் ரமணரின் முதல் விபூதியாக இதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

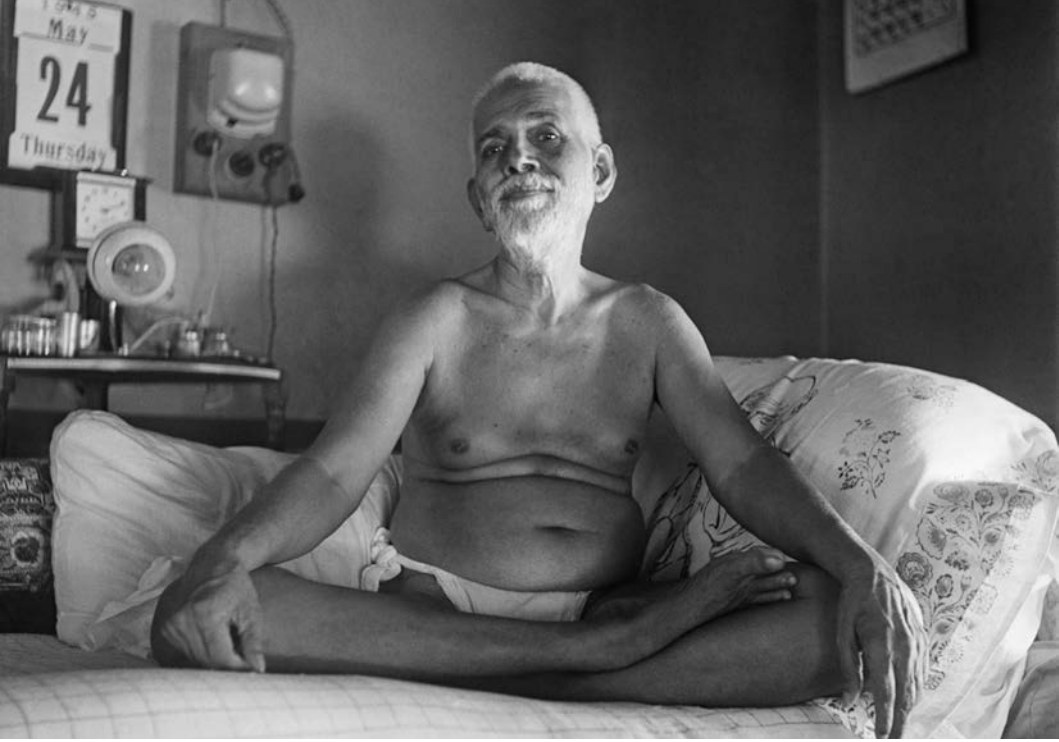
ஈசுவரன் இந்த உலகத்திற்கு உபாதான காரணமாக இருக்கிறார். உபாதான காரணம் என்றால் படைக்க உதவும் பொருள். பிறகு அவரே நிமித்த காரணமாகவும் அதாவது படைப்பவராகவும் இருக்கிறார். பஞ்ச பூதங்கள் ஈசுவர ஸ்வசுருபம் என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. அப்படிப்பட்ட உலகத்திடம் நமக்கு ஈசுவர புத்தி இல்லை. உலகத்திடம் ராக, த்வேஷங்களாகிய விருப்பு வெறுப்புகளை மலைபோல் குவித்து வைத்திருக்கிறோம்.

ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம் இவை அனைத்தும் ஈசுவரனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற உபநிஷத் வாக்கியத்தைக் கேட்டதும் உலகம் என்பது ஈசுவர ஸ்வசுருபம் என்ற ஞானம் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ஞானம் வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக உபநிஷத் எனக்குத் தெரியும் என்ற கர்வம்தான் வந்திருக்கிறது. உலகத்திடம் ஈசுவர புத்தி வருவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்.

ஒரு கருத்தைக் கிரஹிக்கும் சக்தி விக்ஞானமய கோசமாகிய புத்திக்கு இல்லையென்றால் மனோமய கோசமாகிய மனதிற்கு இறங்கி வர வேண்டும். மாணவனுக்குக் கணிதம் புரியவில்லையென்றால் அந்தக் கணிதத்தை பத்துமுறை இம்போஷிசன் எழுதச் சொல்வதைப்போல, ஞானம் புத்தியில் நிற்க சக்தியில்லையென்றால் அந்த ஞானத்தை மனதில் தியானிக்க வேண்டும் என்பது ரமணரின் கருத்து.

எண்ணூருயாவும் இறை உரு காண்கின்ற அனைத்தையும் ஈசுவர சொருபமாக மனதில் நினைத்துப் பார் என்கிறார் பகவான்.

ஒரு கருத்து புரியவில்லையென்றால், மீண்டும், மீண்டும், திரும்பத் திரும்ப அக்கருத்தை மனதில் கொண்டு வந்து பார்க்க வேண்டும். மனதில் அக்கருத்து நுழைந்த பிறகு மெதுவாக புத்திக்குள் அடியெடுத்து

வைக்கும் என்பது பகவானின் உபதேசம். உலகம் ஈச்வர சொருபம் என்பதை புத்தி நிச்சயம் செய்யும்பொழுது உலகத்தைப் பற்றிய போக புத்தி அகன்றுவிடும். மனம் ஸஹஜ சொருபத்தில் லயித்துவிடும். ஆகவே ஈச்வரனே உலகம் அனைத்துமாக இருக்கிறார் என்ற தியானத்தை முதலில் பழகு என்பது பகவான் ரமணரின் முதல் விபூதியாகிறது.

2. த்வேஷ நிவாரணார்த்தம் (வெறுப்பை நீக்குவதற்காக)

ஒருவனாம் உன்னை ஒளித்து எவர்வருவார்

உன் சூதே இது அருணாசலா

என்பது பகவான் ரமணரின் இரண்டாம் விபூதி.

ஆத்ம ஞானத்தை அடைய விரும்பும் ஆரம்ப ஜிக்ஞாஸுகளிடத்தில் இந்த உலகம் என்பது சுகசாதனம், சுகத்திற்கு இருப்பிடம் என்ற மோஹம் இருக்கும். உலகத்திடம் போகபுத்தியானது கார்மேகம் போல் சூழ்ந்திருக்கும். ஆகவே மனம் முழுவதும் பயம் இருக்கும். இப்படிப்பட்ட மனதை வைத்துக்

கொண்டு ஆத்ம விசாரத்திற்குள் நுழைவதென்பது நீச்சல் தெரியாதவன் முத்தெடுக்கக் கடலுக்குள் இறங்குவதைப்போல முற்றிலும் சாத்தியமில்லாத செயலாக இருக்கிறது. ஆகவே போக புத்தியைப் போக்க வேண்டும். ஐரயன்தி தேஜ: இன்பம் தரும் அனைத்துப் பொருள்களும் அழியக்கூடியது என்று உபநிஷத் கூறுகின்ற வைராக்கியத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். அதற்காக உலகத்தைக் குறித்த நிந்தனையை, வெறுப்பை ஆத்ம சாதகரிடத்தில் சாஸ்திரம் தூண்டுகிறது. வெறுப்பிற்காக வெறுப்பு அல்ல. மோஹத்தை நீக்குவதற்காக வெறுப்பு, உலகத்தை, உடலை, உறவுகளை வெறுத்து ஒதுக்கும்படி உபதேசம் செய்யப்படுகிறது. அப்பொழுதுதான் மோஹத்தை அசைக்க முடியும். பிறகு மோஹம் என்ற வியாதி சென்றவுடன் அதற்கு உபாயமாகப் பயன்படுத்திய வெறுப்பு என்ற மருந்தை நிறுத்தியாக வேண்டும். உலகத்தைக் குறித்த த்வேஷமானது நீக்கப்பட்டாக வேண்டும். இந்த உலகம் ஈச்வர சொரூபம் என்ற ஸர்வாத்ம பாவனையாலும், உலகம் என்பது ஈச்வரமாயை என்று உணர்வதாலும் இந்த உலகத்தைக் குறித்த வெறுப்பானது மறைந்து போகிறது. 'உன் சூதே இது அருணாசலா' என்ற வரிகளில் பகவான் ரமணர் மாயையைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அருணாசலா! உன்னுடைய மாயையின் துணைகொண்டு நீயே உலகமாக, உடலாக, இன்னும் அனைத்துமாகவும் வெளிப்பட்டிருக்கிறாய். அவரவர் கர்மத்திற்கேற்ப அவரவர் கதையை எழுதும்படி நீயே தூண்டுகிறாய். உன்னை ஒளித்து எவர் வருவார்! உன்னைத் தவிர்த்து இங்கு என்ன இருக்கிறது! மாயையும் நீயே.

இப்படிப்பட்ட உணர்வால் மனதிலுள்ள த்வேஷம் நீங்குகிறது. மனதில் சமாதானம் ஏற்படுகிறது. ரமண விபூதி நம்மை சாந்தப்படுத்துகிறது.

3. அபிமான நாசார்த்தம் (என்னுடையது என்ற அபிமானத்தை நாசம் செய்வதற்காக)

நான்என்று எழும்இடம் ஏதென நாடவுண்
நான்தலை சாய்ந்திடும் உந்தீபற
ஞான விசாரம் இது உந்தீபற

பகவான் ரமணரின் மூன்றாம் விபூதியாக இதை
எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

நான் என்ற ஒரு அனுபவத்தை இன்னதென்று
சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாத காரணத்தினால் நானல்லாத
உடலை நான் என்று கருதி ஜீவன் துயரப்படுகிறான்.
நான் என்ற தூய உணர்வு ஜட உடலை அஹங்கரிக்கும்
பொழுது அதுவே அஹங்கார, மமகாரங்களாய்த்
திரிந்துபோய் துயரத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது. ஆகவே
ஆன்மிக, லௌகீக பிரச்சனைகள் எதுவாக இருந்தாலும்
அனைத்திற்கும் ஆணிவேராயிருக்கின்ற 'நான்' என்ற
தத்துவத்தின் உண்மையை விசாரிப்பதுதான் ரமண வழி.

பகவான் ரமணர் கூறுகிறார்:

நான் யார் என்று பார்ப்பதே போதும். தூக்கத்திலும்,
விழிப்பிலும் தொடர்ந்திருக்கும் நான் ஒன்றே.
இதை உணராததால் விழிப்பு நிலையில் துன்பமும்,
அதை நீக்குவதற்கான முயற்சியும் நிகழ்கின்றன.
இந்த நான் என்பதன்மீதே கவனம் இருக்கட்டும்
என்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு இதையே
கவனித்துக் கொண்டிருந்தால், அவ்வகந்தை தனக்கோர்
வடிவில்லாமல் தன்மூலமாம் இதயத்தே ஒடுங்கிவிடும்.

ஆக, அபிமானத்தை இடம் பெயரச் செய்வதுதான்
ஞானம். உடலில் நான் என்ற புத்தியை பொய்யென்று
உணரும்பொழுது சொரூபம் 'தான்' என்று ஸ்வயமாய்
ஒளிக்கிறது. ரமண விபூதிகளில் இதுவும் ஒன்று.

4. அஸுயா நாசார்த்தம்

(பொறாமையை நாசம் செய்வதற்காக)

தன்மை உண்டேன் முன்னிலை படர்க்கைகள் தாம் உளவாம்
தன்மையின் உண்மையைத்தான் ஆய்ந்து - தன்மையறின்
முன்னிலை படர்க்கை முடிவுற்று ஒன்றாய் ஒளிரும்
தன்மையே தன்னிலையைதான்.

ரமண விபூதிகளில் நான்காம் விபூதியாக இதைக் கருதலாம். அஸுயா என்றால் பொறாமை. பிரம்மத்திற்கு அடுத்தபடியாக ஸர்வ வியாபியாக இருக்கின்ற தத்துவம் எது என்று கேட்டால் பொறாமை என்றுதான் கூற வேண்டும். நம்மிடம் ஒரு பெருமை இருந்தால் கர்வம் வருகிறது. மற்றவர்களிடம் ஒரு பெருமை இருந்தால் நமக்குப் பொறாமை வருகிறது. ரஜோகுண மாயையின் நுண்ணிய வடிவம்தான் பொறாமை. ஸர்வாதம் பாவனை என்ற ஞான நிஷ்டைக்கு பரம எதிரியாக இருப்பது அஸுயா என்கிற பொறாமை. ஆகவே பொறாமை என்ற மனக்குறையைப் போக்கியாக வேண்டும். ரமண விபூதியைச் சிந்தித்தால் அஸுயா நீங்கும்.

எப்படி? பகவான் கூறுகிறார்:

நான் என்னும் அஹங்காரமாகிய தன்மை எழும்பொழுதே நீ என்ற முன்னிலை, அவன், அவள், அது என்ற படர்க்கைகள் எழுகின்றன. தன்மையாகிய நான் என்ற ஜீவ சொருபத்தை ஆராய்ந்து அந்த ஜீவபோதம் ஒழியும்பொழுது முன்னிலை, படர்க்கைகள் மறைகின்றன. எல்லாமாய் ஏகமாய் ஒளிரும் இயல்பே தன்னுடைய யதார்த்த நிலையாகும்.

நான் என்ற அடிப்படை ஒலியே நீ, அவன், அவள், அது என்ற எதிரொலிகளாக கிளம்புகின்றன. ஆக, யார் யாரிடம் என்னென்ன பெருமை இருக்கிறதோ அவைகள் அவர்களுடையது அல்ல; மேலும் என்னுடைய பெருமையும் என்னுடையது அல்ல;

அனைத்தும் ஈச்வரனுடைய பெருமை என்று கருத வேண்டும் அல்லது யார் யாரிடம் என்னென்ன பெருமை இருக்கிறதோ அவை அனைத்தும் ஆத்ம சொரூபமாகிய என்னுடைய பெருமை என்று மனதில் உணர்ந்து அமைதியடைய வேண்டும் என்பது ரமண விபூதி.

5. மனோ விசாலார்த்தம் (மனதை விரிவுபடுத்த)

ஆஜ்யதாரயா ஸ்ரோதஸா ஸமம்
ஸரளசிந்தனம் விரதலப்பரம்

உலகியல் எண்ணங்களால் தடைபட்டுத் தடைபட்டுச் செய்யப்படும் தியானத்தைக் காட்டிலும் நெய் வீழ்ச்சியைப்போல, நதியின் பிரவாஹத்தைப் போல இடையறாது இறைவனைத் தியானிப்பது என்பது உத்தமமானது.

ரமண விபூதிகளில் 'மனவிரிவு' என்பது ஐந்தாம் இடத்தில் இருக்கிறது.

ஆத்ம சாதனத்தின் ஆரம்ப நிலையில் ஆத்ம சாதகன் தான் விரும்பிய நாமரூபத்தில் தன்னுடைய இஷ்ட தேவதையை வழிபடுகிறான். மன உணர்ச்சிகளை உலக விஷயங்களிலிருந்து பிரித்தெடுத்து தன்னிடமே குவிப்பதற்கு இஷ்ட தெய்வ உபாஸனை என்பது பெருந்துணை செய்கிறது. அதேசமயம் தன்னுடைய இஷ்ட தெய்வத்தைத் தவிர்த்து வேறு தெய்வ வடிவங்களை, கருத்துக்களை மனம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. காரணம் மனம் குறுகிப் போயிருக்கிறது. குறுகிய மனதில் ஞானம் நிற்காது. ஆகவே அந்த மனதை விரிவுபடுத்த வேண்டும். ஞானத்தால் வைத்தியம் செய்ய வேண்டும்.

எந்த இறைவனை நான் வழிபடுகிறேனோ அவரே வேறு பல வடிவங்களில் வேறு விதங்களாகத் தோன்றுகிறார் என்ற எண்ணமானது நெய்வீழ்ச்சியைப்போல தொடர வேண்டும்.

இஷ்டதேவதா பக்தியிலிருந்து விராட் பக்திக்கு மனதை விரிவுபடுத்த வேண்டும்.

இதன்மூலமாக ஜீவன் முக்திக்குரிய நல்ல பாத்திரமாக ஆத்மசாதகன் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்கிறான். இது பகவான் ரமணரின் மற்றொரு விபூதி.

6. அத்வைத சித்தியர்த்தம் (அத்வைதத்தை நிலைநாட்ட)

நான் என்று இத்தேகம் நவிலாது உறக்கத்து
நான் இன்று என்று யாரும் நவில்வதில்லை - நான்
ஒன்று எழுந்தபின் எல்லாம் எழும் இந்த நான் எங்கு
எழும் என்று நுண்மதியால் எண்.

உடல் நான் என்று சொல்வதில்லை. உடல் அனுபவம் இல்லாத உறக்கத்தில் நான் இல்லாமல் போவதில்லை. நான் என்ற தன்முனைப்பு எழுந்ததும் உலகம், கடவுள் எல்லாம் எழுகின்றன. ஆகவே இந்த நான் என்பது எங்கு எழுகிறது என்று ஆய்ந்து அறி.

அத்வைத சித்தி என்பது ரமண விபூதிகளில் தலைமை இடத்தில் விளங்குகிறது. நான், உலகம், ஈசுவரன் என்ற மூன்று பிரிவுகளில் நம்மிடையே பிரஸித்தமாக இருக்கின்றன. ஈசுவரனின் இருப்பை சாஸ்திரத்தின் மூலமே நாம் அறிகிறோம். ஆனால் நான், உலகம் இந்த இரண்டையும் பிரத்யக்ஷமாக நாம் அனுபவித்து வருகிறோம்.

உலகம் என்ற தோற்றத்தை ஒடுக்குவதற்காகவும், உலக அனுபவம் என்பது மித்யா (வெறும் தோற்றம்) என்பதை உணர்த்துவதற்காகவும் ஈசுவரனைப் பற்றிய விசாரத்தை சாஸ்திரம் செய்கிறது. காரணம் ஒருவர் மட்டுமே அமரும் இடத்தில் மூன்றுபேரை உட்காரவைக்க முடியாது. எல்லையற்ற 'நான்' என்ற இருப்பைத் தவிர வேறு எதையும் இருப்பதற்கு மனம் விரும்புவதில்லை. ஆகவே இருமை என்பது

எந்த ரூபத்தில் இருந்தாலும் துன்பத்தை தருகிறது. எனவே, உலகத்தை அதற்கு ஆதாரமான ஈச்வரனிடம் ஒடுக்கிவிடு. ஈச்வரனை உன்னுடைய சொரூபம் என்று புரிந்து கொண்டுவிடு. பிறகு நான் என்று சொல்வதற்கு விஷயமேயில்லை. அஹங்காரம் உதிர்ந்து விடும். அத்வைதம் சித்திக்கும்.

இறைவன் முருகனுக்கு ஆறுமுகங்களைப்போல, பகவான் ரமணருக்கு இந்த ஆறு விபூதிகளும் வெளிப்படுகின்றன. இதைச் செவிமடுக்கும் அன்பர்கள் யாராய் இருந்தாலும் அவர்களுக்குள் ஆத்மவிபூதி என்பது நன்கு விளங்கும்.

திருவருள்

திருவருள் (ஈச்வர அனுக்கிரஹம்) பற்றி உரையாடல் திரும்பியது. போக்குவரவற்ற அகண்ட சாம்ராஜ்யத்தை நமது ஏகாக்கிர முயற்சியினாலே அடையக் கூடுமா அல்லது, ஈச்வரானுக்ரகமின்றி அது ஸித்திக்காதா? என்பதுகேள்வி.

இதை கேட்டதும், வர்ணிக்கமுடியாததோர் மந்தஹாஸப் பிரபை பகவானது திருமுகத்தை அலங்கரித்தது. அவ்வொளி, கூடியிருந்தோர் உள்ளமனைத்தையும் ஊடுருவியது. வாய்மை ஒலிப்பதுபோல் அவர் குரலில் உறுதி த்வனிக்கின்றது. அனுக்ரகமின்றி ஒன்றும் நடவாது; அனுபூதியை யருள்வது அதுவே. ஆயினும், வேறெந்த நாட்டமுமின்றி அதே நாட்டமாயிருக்கும் யதார்த்த பக்தனாம் யோகியே அதனை யுணர்ந்து ஏற்க வல்லவனாவான் என்று தெளிந்த நிர்ணயம் அருளினார் பகவான்.

- வசனாம்ருதம் நூலிலிருந்து

சொல் தோழியே!

ரமண ராஜசேகர்

காகபணம் ஏதுக்கடி தோழியே! - ரமணர்
கருணைவிழி கண்டாலே போதுமே!

ஆசைவைத்தேன் அருணாசலம் மீதிலே! - ரமணர்
அருள்தந்தால் இன்பம்வரும் தோழியே!

பூசைஒன்றும் செய்யவில்லை தோழியே! - எனக்கு
புண்ணியந்தான் கிட்டிடுமோ வாழ்விலே!

ஓசையின்றி மௌனமானேன் தோழியே! - ரமணர்
ஓளிபெறவே மாயஉள்ளம் மாறுதே!

வீசுதென்றல் காற்றுப்போல தழுவியே! - என்னை
வாழவைக்கும் ரமணநாமம் தோழியே!

ஈசனுரு என்ரமணர் அருளிலே! - ஆத்ம
இதயங்கண்டு அகம்பெறுவேன் தோழியே!

மறா ஓளஷதம்

பாலசுந்தரம்

நமக்கு சாதாரணமாக ஜலதோஷம் வந்தால் மருந்து எடுத்துக் கொள்கிறோம். ஒரே வாரத்தில் சரியாகிவிடும். ஒருவேளை மருந்து எடுத்துக் கொள்ளவில்லையென்றால் அது குணமாவதற்கு ஏழு நாட்களாகும். குணமே ஆக முடியாத எவ்வளவு பெரிய ரோகமானாலும் அது மரணத்திற்குப் பிறகு இருக்கவே போவதில்லை.

ஆனால் தீர்க்கவே முடியாத ஒரு வியாதி உள்ளது. அது மரணத்திற்குப் பிறகும் எத்தனை ஜன்மங்களானாலும் தொடரும். அது 'அஞ்ஞானம்' எனும் ரோகம்.

இதை நினைத்தால் மனதில் கவலை சூழும். அதற்கான மகத்தான மருத்துவம் 'ஆன்ம விசாரம்' எனும் மாமருந்து.

அக்குபஞ்சர் மருத்துவம் நமது உடலில் 361 புள்ளிகள் உள்ளன என்று கூறுகின்றது. இம்மருத்துவத்தில் தேர்ந்த சிலர், இவ்வுடல் பஞ்சபூத சேர்க்கையில் ஆனதால், பஞ்ச பூதங்களுக்கான புள்ளிகளில் மட்டும் சிகிச்சை அளித்தால் போதும் என்று 60 புள்ளிகளாகக் குறைத்து விட்டார்கள்.

மேலும் சிலர், நாடிப் பரிசோதனையின் வாயிலாக ஒரே ஒரு புள்ளியைத் தேர்ந்தெடுத்து சிகிச்சையளித்தால்

எப்பேர்ப்பட்ட வியாதியும் குணமாகிவிடும் என்று நிச்சயித்தார்கள்.

எத்தனை மருத்துவம் வந்தாலும், ரோகம் 7 நாட்களிலும் குணமாகலாம், 7 வருடங்களிலும் சரியாகலாம் அல்லது குணமடையாமலேகூட போகலாம். மரணம்தான் அந்த வியாதிக்கு முடிவு கட்டும்.

ஆனால் பல வருடங்களாக அனுபவித்து வந்த வியாதியை, ஒரே ஒரு புள்ளியைத் தூண்டுவதன்மூலம் குணமடையச் செய்வது போல், ஜென்ம ஜென்மங்களாக நாம் சுமந்து வரும் அஞ்ஞானமென்னும் தீராத நோயை, ஒரே ஒரு அதிகுலபமான ஆத்ம வித்தையின் மூலம், இந்த பல சாகரத்திலிருந்து நம்மை விடுவிக்கிறார் பகவான் ரமணர்.

ஆத்ம வித்தையின் மூல மந்திரம் 'நான் இருக்கிறேன்' என்ற சொல்லாத மந்திரம் தானே.

'இருக்கிறேன்' என்ற விசாரத்தை தொடர்ந்து செய்து வந்தால், 'தேக பாவம்' மறைந்து அங்கு 'ஆத்ம பாவம்' தானே மிஞ்சியிருக்கிறது. 'உடலே இல்லாதபோது அங்கு வியாதி எங்கிருக்கிறது? இருந்தாலும் அதை அனுபவிப்பவன் யார்?'

உடலுக்கு வேறெனக் குண்டாதன் மூத்த
லொடுகுன்றல் சாவுமுத லொன்றா - படர்ந்த
வொலிமுற் புலன்களோ டொன்லெனக் கின்றே
யலன்பொறிகள் யானாத லால்

- ஆன்ம போதம்: 32

நான் ஸ்தூல, சூட்சும, காரணமென்றும் மூன்று தேகங்களுக்கும் வேறுபட்டவன். அதனால் எனக்கு பிறப்பு, முதுமை, சரீர பலவீனம், மரணம் முதலிய எவையும் பொருந்தாது. விரிந்து வியாபகமாயுள்ள சப்தம் போன்றவையான இந்திரிய விஷயங்களோடு

பொருந்தியிருப்பதும் எனக்கில்லை. ஏனெனில் அந்த இந்திரியங்கள் நானல்ல. ஆதலினால் அவை எனக்கில்லை.

வந்து வந்து போகின்ற, இந்த உடல் வியாதியைப் போக்கும் மருத்துவரைச் சிலர், தெய்வத்துக் கிணையாகப் போற்றுவர். ஆனால் இனிமேல் என்றுமே வரவே முடியாத, பவ ரோகமான பிறவிப் பிணியைப் போக்கி அருளிய குருநாதனை என்ன சொல்லிப் போற்றுவது?

குருநாதனைப் போற்றுவதற்கென்றே, தாண்டவராய சுவாமிகள், கைவல்ய நவநீதத்தில் அருளிச் செய்த பாடல்தான், நாம் நெக்குருகப் பாடிப் பாடி கண்ணீர் உகுப்பதற்கு ஒரே வழி.

ஐயனே எனதுள்ளே நின்று அனந்த கன்மங்கள் ஆண்ட மெய்யனே உபதேசிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி உய்யவே முத்தி நல்கும் உதவிக்கு ஓர் உதவி நாயேன் செய்யுமாறு ஒன்றும் கானேன் திருவடி போற்றி போற்றி.

கிர்வலம் வரும் பெளர்ணம் நாட்கள் - 2017

ஜனவரி	11	புதன்	இரவு 8.00	12	வியாழன்	மாலை 6.15
பிப்ரவரி	10	வெள்ளி	காலை 8.01	11	சனி	காலை 6.58
மார்ச்	11	சனி	இரவு 8.58	12	ஞாயிறு	இரவு 8.50
ஏப்ரல்	10	திங்கள்	காலை 11.55	11	செவ்வாய்	காலை 11.50

சுயநலமில்லாச் சேவையாளர்கள்

ஆங்கிலம்: நொச்சூர் வெங்கடராமன்

தமிழாக்கம்: கௌதமன்

இறைவன் எல்லா வடிவில் தோற்றம் எடுக்கிறான்
சர்வசக்திமானாம் அவன், பல்வேறு தோற்றங்கள் எடுத்து
நம் மனத்தை உளிகொண்டு செதுக்கிப் பரிணமிக்கச் செய்கிறான்
அதனைத் தூயதாயும், மௌனமாகவும் அறிவுடனும்
சமைக்கிறான்

நம்மை விமர்சித்துத் தூற்றுபவரே
நமக்கு உண்மையிலே நன்மை செய்பவர்.
அவர்தாம் இறைவனின் மெய்த்தாதர்கள் (ஏனெனில்)
அவர்கள் இடையறாது நம்மைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றனர்
எப்போதும் ஏனையோரைக் குறித்துச் சிந்திக்கும் அவர்களே
உண்மையில் மாபெரும் தன்மையற்ற யோகிகள்!
ஒரு டிடெர்ஜென்ட் தூள் போன்றே செயல்பட்டு
நம்முள்ளே ஆழப் பதிந்த கர்மமெனும் அழுக்குகளை

நீக்குகின்றனர்

அதுமட்டுமா? அவ் வருஞ்செயலை இலவசமாகவே

செய்கின்றனர்.

அவர்தம் உதவியின்றி, நம் ஆழ்மனதில் உள்ளே
ஒளிந்நிருக்கும் மாசுகளை
யார் எடுத்துக் காட்ட வல்லார்?

ஏனையோரைப் பற்றி அவதூறுகூறும் அவர்களே
 கங்கை-யமுனை போன்ற
 கர்மம் கழிய வரும் தீர்த்தங்கள் ஆவர்
 அவரது ஒப்பற்ற சேவையினை நாம்
 ஒருபோதும் உணர்வதில்லை. அந்தோ பரிதாபம்!
 அவர்கள் நம்மைப் பழித்தோ, துற்றியோ பேசும்போது
 நம் நெஞ்சத்தில் வெவ்வேறு இடங்களில்
 ஆழமான விளைவுகளில் பதுங்கி உள்ள அகங்காரம்
 தலை நீட்டிப் பார்க்கிறது.
 அப்போதுதான் நீ 'நான் யார்?' எனும்
 உரிய பானத்தால் அதைச் சுட்டெரிக்கலாம்.
 புறம் பேசுவோரின் இவ்வுதவி இல்லையெனில்
 உள்ளே ஒளிந்திருக்கும் ஆணவமாம் விரோதி
 நம் பார்வைக்குள்ளே தலை நீட்டி வராது.
 எனவே, அவதூறு கூறுவோர், கோள் புகல்வோர்
 அவமானப் படுத்துவோர் எனப் பலவகையில் தோன்றும்
 மஹாகுருவின் திருவடிகளில் நாம்
 பணிய வேண்டும்.

ரமணோதயம்

Voluntary Services

K. சுரேஷ் ஜானகிராமன்

9444127770

ராஜேஷ் M.S.

9840075778

கற்றாரை யான் வேண்டேன்; கற்பனவும் இனி அமையும்

சு. பரமேஸ்வரன், கோவை

இன்றைய அறிவியல், சமூக வளர்ச்சியாவும் மனிதனின் சிந்தனை ஆற்றலின் வெளிப்பாடாகும். இது கல்வி அறிவு, கலை அறிவு, தொழில் அறிவு என பல வகையாலும் வளர்ச்சியுற்று உலகியல் வாழ்வை வளப்படுத்தியுள்ளதை யாரும் மறுக்க இயலாது. மனித மனம் இரண்டு வகையான அறிவாற்றலைப் பெறவல்லது. ஒன்று காரண, காரியங்களால் அறியப்படும் தர்க்கம் சார்ந்த அறிவு (Logic & Reason). மற்றது மனம் கடந்து உள்ளுணர்வினால் உணரக்கூடியது மெய் அறிவு. நமது பண்பாட்டின்படி உள்ளுணர்வே சிறந்தது. ஐம்புலன்சாரா இறை உணர்வே மெய்யறிதல் ஆகும். கல்வி என்பதும், நாம் அறிவு என்பதும் ஒரு வகை ஈட்டலாகும். அவை சிந்தனைகளால் சம்பாதித்து, மூளையில் பதியவைத்து, நினைவு ஆற்றலினால் மீட்டெடுப்பதாகும், உலகியல் கல்வி கொண்டு மெய்யறிதல் என்பது இயலாத காரியம். ஐம்புலன்களின் எல்லைக்குள் நிற்பதே நம் அனுபவங்கள், அவை குறையுடையவை. இதனை திருமூலர் “கற்றனவிட்டேன் கழல் பணிந்தேனே” எனத் தெளிவுபடுத்தினார்.

மனிதன் தன் வாழ்வில் உயரும் வரை கல்வி பயனுள்ளதாகவே இருக்கிறது. ஒரு நிலையில் அதுவே அவனை வளரவொட்டாமல் தடுக்க முயல்கிறது. மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தமிழ்,

வடமொழியில் உள்ள சகல சாத்திரங்களிலும் கரைகண்டவர். அரச சபையில் உயர் பதவியில் இருந்தவர்; இருப்பினும் கல்விச் செருக்கிலிருந்து விடுபடவே விரும்பினார்.

“கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்” என்றார். பரந்து பட்ட கல்விக் கடல் எனும் மோகத்தில் நான் மூழ்கி விடாமல் என்னைக் காப்பாற்று என

வேண்டினார். காரைக்கால் அம்மையாரும் “நூலறிவு பேசி நுழைவிலாதார் திரிக” - என உணர்வற்ற ஏட்டுச் சுரைக்கா கல்வியைச் சாடுவார். ரமணபகவானோ “நூலறிவு அறியாப் பேதையன் எந்தன் மால் அறிவு அறுத்தருள் அருணாசலா” என்பார். ஆக எல்லா ஞானிகளும் சென்ற பாதை ஒன்றுதான். திருவாசகம் அனுபவ ஞானநூல்; இதற்குப் பொருள் காண்பது அரிது.

“கற்றாரை யான் வேண்டேன்” என வாதவூரார் குறிப்பிடுவதை இன்றைய பட்டப்படிப்பு ஐ.ஏ.எஸ், முனைவர் போன்றவைகள் என எண்ண வேண்டியதில்லை. அவை வேலைக்கான தகுதிகள், அதிகாரச் சின்னங்கள். வாழ்க்கையில் ஒருவன் உயர, உயர பணிவும் வளரவேண்டும். பெரியவர்களிடத்தும், சிறியவர்களிடமும் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் துன்பங்களையும் எதிர்கொள்ள நேரிடும். அன்றைய சூழலில் கற்றார் என்போர் சமயக்கல்வி கேள்விகளில்

சிறந்தவர்களைக் குறிக்கும் எனலாம். சமயக்கல்வியில் சிறந்த சான்றோர் சிலரும் புறச்சமய காழ்ப்புணர்ச்சியால் தூஷணையில் ஈடுபடுவதும், தான் சார்ந்த சமயமே, தத்துவமே உயர்ந்தது என வாதிடுவோர் அன்றும், இன்றும் உள்ளனர். வறட்டுத்தத்துவம், அறிவுப்பேயாட்டம் ஆடி இறைவனைக் காண இயலாது என அறிந்தும் சிலர் வார்த்தை ஜாலங்களால் பாமர மக்களை மயக்கி, தான் ஒரு அவதார புருஷர் எனவும், ஞானியாகவும் நாடகமாடுவதை இன்றும் காணலாம். போலிகள் அன்றும் இருந்தார் போலும். எனவே தான் “கற்ற அறிவால் உனை நான் கண்டவன் போல் கூத்தாடில் குற்றம் என்று என் நெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே” என, பிறர் குற்றத்தை தம் மீது ஏற்றி, தாயுமானவர் பாடினாரோ? என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆக, பல கற்றும் அறிவின்றி சமயப் பூசலில் ஈடுபடுவோரைக் குறித்தே வாதஜூரார் “கற்றாரை யான் வேண்டேன்” என்றார்.

உலகம் போற்றும் பல சான்றோர்களது வாழ்க்கை நிகழ்வுகளில், ஏதோ ஒரு சாதாரண சம்பவம், அவர்களது வாழ்வின் திருப்புமுனையாக அமைந்திருக்கும்; இல்லையேல், அவர்களும் மற்றவர்களைப்போல் வாழ்ந்து மடிந்திருப்பார்கள். சாதாரண வக்கீல் தொழில் செய்த மோகன்தாஸ் தென் ஆப்பிரிக்காவில் ரயிலிலிருந்து ஒரு வெள்ளையன் கீழே தள்ளிய பாதிப்பே, அவரை இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடச் செய்து, தேசப்பிதா - மகாத்மாவாக ஆக்கியது.

“காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் உம் கடை வழிக்கே” என்ற மருதவாணர் ஓலை, பொருள்பேராசை நிரம்பிய வணிகரை பட்டினத்தடிகளாக மாற்றியது. 64 கலை நுட்பங்களும் அறிந்து, மைசூர் அரச சபையில் சாத்திர விற்பன்னராக வீற்றிருந்த சிவராமகிருஷ்ணனைப் பார்த்து அவரது குரு பரமசிவேந்தர் “ஏண்டா

சிவராமா உன் சாத்திரப் புலமையால் ஊரார் வாயெல்லாம் அடக்கக் கற்ற நீ உன் வாயை அடக்கக் கற்றுக்கொள்ளவில்லையே” என்ற சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில், அவரது வித்யாகர்வம் அழிவுற்று மோனவிரதம்பூண்டு, நிர்வாணமாய் நாடெங்கிலும் அலைந்து, திரிந்து, இறுதியில் குருவருள் கைவரப்பெற்று, நெருரில் அடக்கமான அனுபூதிமான் சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் வரலாறு இங்கு நினைவுகூர்தல் நன்மை பயக்கும். சந்தர்ப்பங்கள் சிங்காரித்துக் கொண்டு வருவதில்லை. எனவே மனித வாழ்வில் கிடைக்கும் அரிய சந்தர்ப்பங்களை நழுவவிடக் கூடாது.

கற்பனவும் இனி அமையும்:

ஒவ்வொரு கணமும் இன்றைய விஞ்ஞானம் புதுப்புது சாதனங்களையும், கருத்துக்களையும் உருவாக்கி வருகிறது. ஒவ்வொரு கணமும் மாறுதல் அடைவதே அறிவியலின் அடிப்படைத் தத்துவம். ஒவ்வொரு தினமும் நாம் கல்வியின் மூலம் அறியும் ஒன்று முன்பு நாம் அறிந்த ஒன்றைப் பொய்யாக்குகிறது. புதிது, புதிதாக ஏதாவது ஒன்றை நாம் அறிந்து கொண்டேதான் இருக்கிறோம். கற்றதைக் கொண்டு அறியாமையைக் கடப்பதும், கடந்தபின் அறிவையும் கடப்பதும், இன்றியமையாதவையாகும். ஆக, கல்வியறிவு மாறுவது என்பது நாளும் நம் வாழ்வில் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் உள்ளது.

உலகம் என்பது நம் அறிதலே. அறிவு என்பதும் நம் அறிதலே. அறிவோனும், அறியப்படும் பொருளும், அறிவும் ஒன்றேயாகும். அறிபவனும், அறியப்படும் பொருளும் ஒன்றேயான பின்பு அறிதல் என்பது ஒன்றுமில்லையல்லவா! உப்புபொம்மை கடலில் மூழ்கினால் என்ன ஆகும்? அது போன்ற அறிதலை மெல்ல மெல்ல தன்னிலையைக் கரைதழிப்பதாகும். கற்ற கல்வியைக் கரைப்பதற்கு நாம் தயாராவதே

அக்கல்வி நமக்கு அளிக்கும் விவேகம் எனலாம் (unlearning). திருவள்ளுவரும், “கற்றதனால் ஆயபயன் எது?” என்பதைச் சிந்தித்து உய்யுமாறு போதித்துள்ளாரே!

தீவிர சமயப்பற்று, அரசியல், நாத்திகவாதம், தத்துவம் சார்ந்த கொள்கைப் பிடிப்பு உள்ளவர்கள் தாம் கற்றதை உலகுக்குக் கூறி, மற்றவர்களை தம்மைச் சார்ந்தவர்களாக மாற்றும் வேலை மட்டுமே செய்வார்கள். அவர்களுக்கு புதிதாகக் கற்க ஏதும் இல்லை. இதைத் தாயுமானவர் மிக அழகாகக் குறிப்பிடுவார்.

“கற்கும் நிலை கற்றால் கருவி அவிழாது; அருளா நிற்கும் நிலை கற்பதுவே நீதம் பராபரமே”. வாதஜூரார் சுட்டும்” கற்பனவும் இனி அமையும்” என்பதும், தாயுமானார் குறிப்பிடும் ‘அருளா நிற்கும் நிலை’ என்பதும் ஒன்றே. மெய்யறிவு என்பது எழுத்துக்களாலும், வார்த்தைகளாலும் நிறுவப்பட்டதல்ல. இங்கு மனித மனமே நேரடி இலக்கு. கருவி அவிழவேண்டும். மொழிக்கும் நினைவிற்கும் எட்டாததை எப்படி மற்றவர்க்குப் போதிக்கக்கூடும்? சற்குருவின் அருள் வந்தபோது தர்க்கவியல் மனம் அழிந்து, உள்ளுணர்வு விழிப்படைகிறது. இது எப்போது வாழ்வில் சாத்தியமாகும் எனில்; நம்மிடம் பணிவு ஏற்பட்டு, உண்மையான பக்தி பூண்டு, ஒரு சற்குருவைச் சரணடையும் போது மட்டுமே நிகழக்கூடியது. எந்த ஒரு பல்கலைக் கழகமோ, வேதசாத்திர அறிவோ தராத, தரஇயலாத அனுபூதியை - பட்டறிவை குருநாதரின் திருவடியின் கீழ்தான் பெற இயலும்; வேறு வழியே இல்லை.

தாயுமானவர், சகலஆகம பண்டிதரான அருள்நந்தி - சிவாச்சாரியார், உமாபதிசிவம், குருஞானசம்பந்தர், விவேகானந்தர் போன்றோர் தம் குருவின் அடிபணிந்து

பெருவாழ்வு பெற்றுப் பெருமையுற்றார்கள் என்பது சரித்திரம்.

சான்றோர் வகுத்த வேத நெறிகளை நம்பாது, கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலமென வாழ்வான் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்ளுகிறான் என்பது பொய்யாமொழியாரின் வாக்கு.

“அருமறை சோரும் அறிவிலான் செய்யும்
பெருநிறை தானே தனக்கு” - குறள்

உறுதியாக குருநெறியில், தெய்வநீதிநெறி நிற்பவர்களுக்கு எந்த இடையூறும், இன்னல்களும் இல்லை. மனித மனம் ஆசாபாசங்கள் நிரம்பியது. சலனங்கள் உடையது. குடும்பம், மக்கள், மனைவி என்று உழலும் சாமானிய மனிதனின் ஒவ்வொரு செயலிலும், மனதில் பல தடைக் கற்கள் எழும். நுகர்வோர் கலாச்சாரத்தின் உச்சகட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கும் இன்றைய மனிதனுக்கு இதுவேண்டும், அதுவேண்டும், எல்லாம் வேண்டும், எனப் பல பற்றுக்களைத் தன்னுள்ளே உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளான். அவற்றை விட முடியுமா? எனில் அப்பற்றுக்களை யாரும் துறக்க வேண்டியதில்லை? ஆனால் ஐயன் வள்ளுவர் கூறிய மேலும் ஒரு பற்றை மட்டும், பற்றிக் கொண்டால் போதும், நம்புங்கள் காலப் போக்கில் நமது பற்றுக்கள் மெல்லக் குறைய வாய்ப்புண்டு. இதோ அவரது குறள்,

“பற்றுக்க பற்றற்றான் பற்றினை; அப்பற்றைப்
பற்றுக்க பற்று விடற்கு”

அண்மைக்காலத்தில், வடலூர் ராமலிங்கர், ராமகிருஷ்ணர்; சாயிபாபா, ரமணர், காஞ்சிப்பெரியவர் ஆகியோர் பற்றற்ற சிறந்த ஞானிகள்; அருள் வடிவம் கொண்டு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்துகொண்டு இருப்பவர்கள். எச்சமயத்தவராயினும், எந்த வகுப்பினராக இருப்பினும், சமநோக்கோடு உணர்வால்

ஒன்றுபட்டு. பற்றற்று, சாந்தஸ்வரூபியாக யார் இருப்பினும் அவரையே பற்றிப் பிடிக்க வேண்டும். அருள்தாகத்தோடு, உணர்ச்சிப் பெருக்காலே, அவரோடு கலந்துவிட்டாலே போதும். அதுவே பண்பட்ட வாழ்க்கையும் நாம் உயும் வழியுமாகும். நம்புங்கள். நம்பினோர் கெடுவதில்லை, நான்குமறை தீர்ப்பு.

“நெஞ்சுள்ளோர் நினைவாராக உணர்வுள்ளோர்

உணர்வாராக”

“யானே பொய், என் நெஞ்சம் பொய்

என் அன்பும் பொய்; ஆனால்

வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே”

“மூர்த்தி எல்லாம் வாழி; எங்கள் மோனகுரு வாழி

அன்பர்களும் வாழி வாழியவே”

இனிவரும் திருநாட்கள் - 2017

ஜனவரி	12	வியாழன்	ஸ்ரீபகவான் 137ஆவது ஜயந்தி
	14	சனி	பொங்கல்
பிப்ரவரி	10	வெள்ளி	சின்னஸ்வரிகள் ஆராதனை
	15	புதன்	சுந்தரம் ஐயர் தினம்
	24	வெள்ளி	மஹா சிவராத்திரி
மார்ச்	17	வெள்ளி	ஸ்ரீவித்யா ஹோமம்
	29	புதன்	தெலுங்கு வருடப் பிறப்பு
ஏப்ரல்	04	செவ்வாய்	ஸ்ரீராமநவமி
	14	வெள்ளி	தமிழ் வருடப் பிறப்பு

மேற்கண்ட விழா நிகழ்வுகளின் மாற்றங்களை அறிய ஆசிரம இணையதளம் www.sriramanamaharshi.org பார்க்கவும்

பேரமைதி நிலவிய திருநாட்கள் - 2

மௌனி சாது

2. முதல் சந்திப்பு

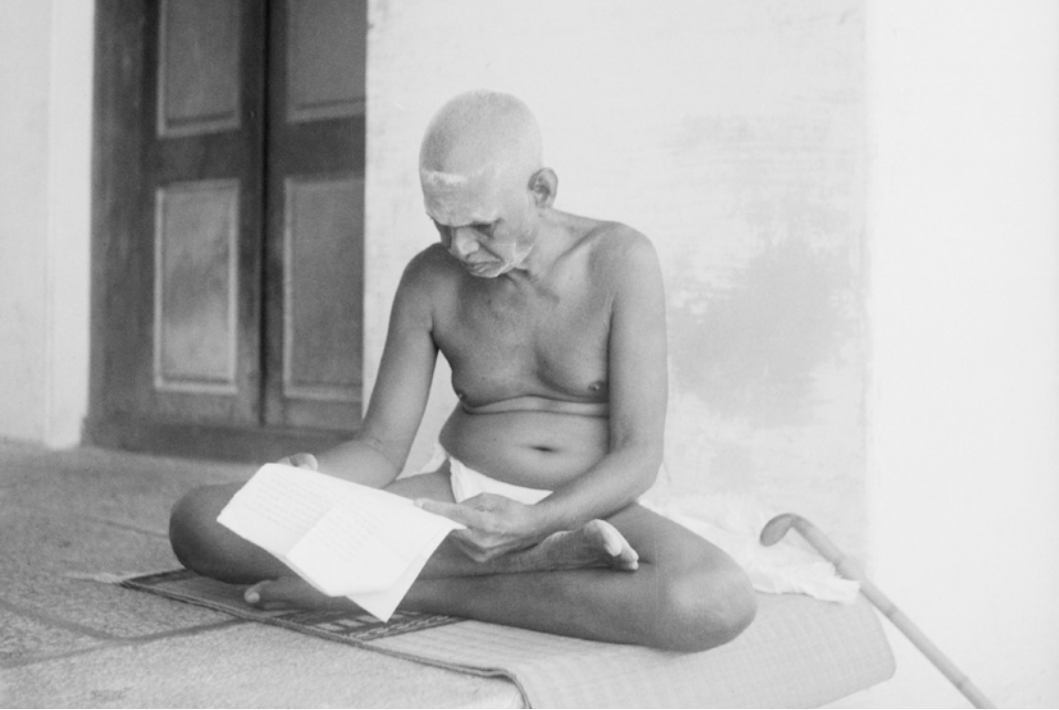
ஓர் இரட்டைச் சக்கர ஊர்தியினின்றும் கீழிறங்கிய நான், மகரிஷியின் இருப்பிடமாகிய ரமணாச்ரமத்தை அடைந்து ஆலயத்தின்முன் நின்றேன். அது அகாலமான இரவு நேரம். ஆயினும் ஆச்ரம வழக்கப்படி, நான் பகவானின் முன்னிலைக்கு உடனே அழைத்துச் செல்லப் பட்டேன்.

அவர், அந்த உணவுக் கூடத்தில், அப்போதுதான் தனது சிறிய உணவை முடித்து, சுவரின் அருகே அமர்ந்து இருந்தார். தூண்களுக்கு இடை இடையே ஏராளமான இந்தியர்கள் தரையில் அமர்ந்து இருந்தனர். நான் பகவானுக்கு சில அடி தூர அருகாமையில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். என்னை அழைத்துச் சென்றவர் பகவானிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்த அவர் கூறியவற்றுள், நான் பிறந்த நாட்டைப் பற்றி அவர் கூறியது மட்டுமே எனக்குப் புரிந்தது. பகவான் தன் தலை நிமிர்ந்து என்னை நோக்கினார். தன்னருகில் வரும்படி எனக்கு சமிக்ஞை செய்தார். அவரது இந்த மிருதுவான செய்கையும், அவரைச் சூழ்ந்த பேரமைதியும் என்னை ஈர்த்தன. நான் ஒரு மாபெரும் வ்யக்தியின் முன் உள்ளேன் என்பதை உணர்ந்தேன்.

[ஸ்ரீ ரமணாச்ரம வெளியீடான In Days of Great Peace என்ற நூலிலிருந்து]

நான் முதன்முதலாக ஒருவரைச் சந்திக்கும்போது ஏற்படும் நாண உணர்வும் வியப்பும் அங்கு அறவே இல்லை. ஏனெனில் பகவானின் பாங்கு மிகவும் இயற்கையாக, ஸ்பாவீகமாக இருந்தது. என்னுடைய விமர்சிக்கும் மனப் பாங்கும் ஆர்வமும் உடனடியாக மறைந்து போயின. இங்கே வருவதற்குமுன் என் அடிமனதில் பகவானைக் கூர்ந்து நோக்கி ஆராய்ந்து மற்றைய ஆசான்களுடன் ஒப்பு நோக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தது உண்மையே. ஆயினும் பகவானின் தரிசனம் பெற்ற அந்த நொடியிலேயே இவ்வெண்ணம் மறைந்து போனது. ஒரு நுண்மையான போட்டோ தகட்டின்மீது பதிந்த நிழற்படிவம் போன்று, பகவானைக் கண்ட முதல் கொடி முதல் பகவானின் ஒளிவீசும் தோற்றம் என் மனதில் ஆழப் பதிந்து விட்டது. அது குணாதிசயங்கள் ஏதும் அற்ற சித்திரமாக என் மனத்தில் பதிந்த போதிலும் ஆயினும் சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல் எந்தக் கருத்தையும் வெளியிட முடியாது என்பதால், அவரது தோற்றத்தினை சொற் சித்திரமாக வடிக்க முயல்கிறேன்.

நான் கண்ட மகரிஷி ஒரு மெலிந்த, வெள்ளை முடியுடன் அருள் பொங்கும் தோற்றத்துடன் திகழ்பவர். அவரது தோல் தந்தத்தின் பொலிவுடன் ஒளிர்கிறது. அவரது அசைவுகள் நளினமாக அமைதியுடனும், மிருதுவாகவும் அமைந்து இருந்தன. அவரது வதனம் எந்த விதமான சங்கல்பமும் இன்றி இயற்கையாகவே அமைந்த ஒருமுக நோக்குடன் ஒளிர்ந்தது. ஒருவேளை எந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காகவும் எதனையும் வெற்றி கொள்ளவும் சங்கல்ப சக்தியைப் பயன்படுத்தத் தேவை இல்லாத ஓர் உயரிய சிகரத்தை அவர் அடைந்து விட்டார் என்று கூறலாமா? எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் எதையெல்லாம் வெற்றி கொள்ள வேண்டுமோ, அவை அனைத்தையும் அவர் வென்று விட்டார் என்பதே.

அன்று நான் உணர்ந்த கண்ணுக்குத் தெரியாத தெய்வீகக் கதிர்வீச்சினை, அங்கு இருந்த ஒவ்வொரு நாளும் கண்டு வந்தேன். இப்பொழுது நான் இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, எப்படி பகவானைக் குறித்த மிகச் சிறிய விவரம்கூட என் மனதில் நீங்காது இடம் பெற்றுள்ளது என்பதை எண்ணி வியக்கிறேன். என் ஆழ்மனதில் மறைந்துள்ள, எங்கே இருக்கிறது என்று நானே அறியாத ஒரு ஒளிப்பதிவுத் தகட்டின்மீது பதிந்த படங்கள் மீண்டும் மீண்டும் வெளிக் கொணரப்படுகின்றன.

சிறிது சாதம், காய்கள் மற்றும் பழம் அடங்கிய மிதமான உணவு பின்னர் ஒரு வாழை இலையில் பரிமாறப்பட்டது. நான் உண்டு முடித்து நிமிர்ந்தபோது, பகவான் உணவுக் கூடத்தை விட்டுச் சென்று விட்டார் என்பதைக் கண்டேன். ஆச்ரமத்தில் எனக்குத் தரப்பட்ட ஒரு சிற்றறையில் சென்று படுக்கையில் படுத்தவுடனே, பலதாரம் பயணித்த சோர்வின் காரணமாக நான் உடனே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன்.

(இன்னும் வரும்)

பகவான் பகர்ந்த தூலாட்டு கீதம்

கௌதமன்

பாடல் 72

அர்ஜுனன்:

ஏகந்தான் ஆன்மா எனும்வகையே மெய்யானால்
ஆகந்தோறும் பலவாய் அமர்ந்ததுஎன்னோ

சொல்லும்என

பொருள்: “ஆத்மா ஒன்றே; அதைத் தவிர பிறிது ஒன்றுமில்லை எனக் கூறினீர்கள். அப்படியெனில், எங்ஙனம் எவ்வாறு பல்வேறு உடல்களில் ஜீவன்கள் பல்வேறாய்த் தோன்றுகின்றன. (ஆகம்=உடல்)

பாடல் 73

கண்ணன்:

பலகடத்தில் சலத்தாடு பானுவிம்பம் தோன்றுதல்போல்
தொலைவில்புத்தி தொறும்ஆன்மா தோன்றுதல்காண்

என்றவரோ

பொருள்: தண்ணீர் நிரம்பிய பல குடங்களில் ஒரே சூரியன் பல்வேறு பிரதிபிம்பமாகத் தோன்றுவது போன்று ஒவ்வொருவர் புத்தியிலும் (மனத்திலும்) ஒரே ஆத்மா வெவ்வேறு ஜீவாத்மாவாகத் தோற்றம் அளிக்கிறது.

விளக்கம்: இதே கருத்தினை அத்தாமலகத் தோத்திரம் 8ஆவது பாடலும் விளக்குகிறது.

கடசலந் தோறும் தோன்றும் கதிரவன் ஒருவ னேபோல்
உடலுறும் உள்ளம் தோறும் ஒளிரினும் நானா வாகச்

கடருவன் ஒருவன் தானே சுத்தசே தனனாய் ஆவன்
னடைதலி வித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

- (அத்தாமலகம் 8 - பகவான் மொழிமாற்றம்)

பொருள்: பலவிதப் பாத்திரங்களில் நிரப்பி
வைக்கப்பட்ட நீர் தொறும் பிரதிபிம்பமாகக்
காணப்பட்டாலும், அவற்றில் பிரதிபலிக்கப்படும்
சூரியன் ஒருவனே. அதேபோல் ஆத்மாவும் பல
சரீரங்களில் உள்ள உள்ளங்கள்தோறும் வெவ்வேறு
ஜீவர்களால் பிரகாசித்தபோதிலும், எவன் ஒருவன்
சுத்த சைதன்ய ஸ்வயம் பிரகாசமாய் ஒளிர்கின்றானோ
கட்டறிவாய் அறியப்படாத அந்த ஆன்மாவே நான்.

பாடல் 74

அர்ஜுனன்:

ஆதித்தன் போல்ஆன்மா அளவில்புத்தி

தொறும்தோன்றில்

சாதிக்கும் முத்திஎவர் தமக்குஅதனைச் சாற்றும்என

பொருள்: ஒரே சூரியன் பல்வேறு இடத்து நீரில்
வெவ்வேறாய் பிரதிபலிப்பதுபோல், பல்வேறு மனிதன்
புத்தியில் பல்வேறு ஜீவாத்மாவாகத் தோன்றுகிறது
(என்றீர்கள்). அப்போது இந்த பந்தம் விட்டு முத்தி
அடைதல் என்பது (அவரில்) எவர்க்கு என்பதை
விளக்குங்கள்.

பாடல் 75

பந்தமுத்தி தானும் அந்தப் பரந்த புத்தி தனக்கேயாம்

அந்தபிம்பம் தனக்கிலை என அறிவாச் சொன்னவரோ

பொருள்: பந்தமும், முத்தியும், சிற்றறிவு படைத்த
ஜீவனுக்கே அன்றி பிம்பமாய் ஒளிரும் ஆன்மாவுக்கல்
என்று உறுதிபடக் கண்ணன் கூறினான்.

விளக்கம்: கண்ணன் கூறும் இவ்விளக்கத்தை
பகவான் உள்ளது நாற்பது 39ஆவது பாடலில்
தெளிவுறக் கூறுகிறார்.

பத்தன்ஆர் என்னுமட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தன் ஆரென்றுதன்னைப் பார்க்கும்கால் — சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் தான்நிற்க நிற்காதேல் பந்தசிந்தை
முத்திசிந்தை முன்னிற்கு மோ.

பொருள்: மெய்ஞ்ஞானம் பெறாத நிலையில் 'நான் பந்தப்பட்டு இருப்பவன்' என்ற ஓர் எண்ணம் இருக்கும் வரையில் தான் பந்தத்தைப் பற்றியும் பந்தத்தில் இருந்து விடுபடும் முத்தியைப் பற்றியும் சிந்தனைகள் எழும். 'பந்தப்பட்டுள்ள நான் யார்' என்று தன்மீதே நாட்டம் திரும்பி, தன்னை அறியும்போது எப்போதும் நித்ய சுதந்திரனாய், எந்த பந்தங்களுக்கும் உட்படாத ஆன்மா ஒன்று மட்டுமே இருப்பதால், 'நான் பந்தப்பட்டவன்' என்ற எண்ணமே மறைந்துவிடும். பந்தப்படாத நிலை நிரந்தரமாய் இருக்கும்போது, முத்தியும் நிரந்தரமே. முத்தியைப் பற்றிய எண்ணம் இருக்காது.

பாடல் 76

அர்ஜுனன்-கண்ணன்:

பரமேகம் ஆயும்அதில் பலசீவர் ஏதுஎனவே

ஒருகடலில் பலகுமிழி உதிப்பதுபோல் என்றவரோ

பொருள்: இந்தப் பராகாசத்தில், அனைத்தும் ஒரே ஆன்மாஎனில், எப்படி இங்கே பல ஜீவர்களைக் காண்கிறோம் என அர்ஜுனன் வினவ, ஒரே பெரிய கடலில் பல நீர்க்குமிழிகள் தோன்றுவதுபோல் இந்தப் பராகாசத்தில் நிலையற்ற தோற்றங்களாய் ஜீவர்கள் காணப்படுகின்றனர் என்று கண்ணன் விடை ஈந்தான்.

பாடல் 77

அர்ஜுனன்:

சீவனது தான்என்றும் சேரும் பிரம்மம்என்று

ஆவதுவோ பேரின்பம் ஆங்குஅதனுக்கு ஒதும்என

பொருள்: (அஹம் பிரம்மாஸ்மி என) தானே பிரம்மம் என்று ஜீவன் கரைகின்ற பிரம்மம் எனில், அது

பேரின்பத்தை அடைந்து சுவைக்குமா என அர்ஜுனன் வினவ,

பாடல் 78

கண்ணன்:

ஏகம் பிரம்மம் இரண்டிலைநீ வேறும்அல

சோகமுறும் பேதம்அதில்தோன்றும் இன்பம் என்பவரோ

பொருள்: பிரம்மம் ஒன்றுதான் எங்கும் நிறைந்துள்ளது. கர்தா, போக்தா என்றோ, அநுபவம்-அநுபவிப்பவன் என்றோ இரண்டு வஸ்துக்கள் அறவே இல்லை. ஜீவன்-பிரம்மம் இரண்டும் வேறு வேறானவை என்ற பேதபாவனையினை விடுத்து ஜீவன் என்பது பிரமத்தின் நிழலேயன்றி வேறுபட்டதல்ல என்று அறியும்போது பேரின்பம் தானாகவே உதிக்கும்.

விளக்கம்: உள்ளது நாற்பது நூலின் 9ஆவது பாடல் கீதாசாரத் தாலாட்டின் இப்பாட்டின் உண்மையை விளக்குவதாய் அமைகிறது.

இரட்டைகள் முப்புடிகள் என்றும்ஒன்று பற்றி

இருப்பவாம் அவ்வொன்று ஏதென்று — கருத்தினால்

கண்டால் கழலும்அவை கண்டவரே உண்மை

கண்டார் கலங்காரே காண்.

பிறப்பு-இறப்பு, நன்மை-தீமை, சுகம்-துக்கம் போன்ற இரட்டைகளும் காண்பான்-காட்சி-காண் பொருள் போன்ற முப்புடிகளும் எப்போதும் அகங்காரம் என்ற ஒன்றையே பற்றுக்கோடாய்க் கொண்டு நிற்கின்றன. அந்த அகங்காரத்தின் உண்மை எது என்று உள்முக நோக்கால் ஆராய்ந்தால், இரட்டைகளும் முப்புடிகளும் நீங்கிவிடும். அப்படி அகங்காரத்தின் அழிவைக் கண்டவரே ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் பெற்றவர் ஆவர்.

பாடல் 78:

சீவபோதம் போமோ சித்ஒன்றாமோ எனவே

யாவன்மனம் அறும்சமுத்தி அவத்தையில்

பார்என்றவரோ

பொருள்: ஒன்றேயான இவ்வான்மா வெவ்வேறு ஜீவ உருவங்களாய்த் தோன்றும் இப்பேத உணர்வுபோய், ஒரே சின்மய வஸ்துவாக உணர முடியுமா என்று அர்ஜுனன் வினவ, மனம் முற்றிலும் ஆன்மாவில் ஒடுங்குகின்ற ஆழ்துயில் (சுஷுப்தி) நிலையில் இங்ஙனம் வேறுபாடுகள் மறைவதைப் பார் எனக் கண்ணன் கூறினான்.

விளக்கம்: இதுவே பகவானால் உள்ளது நாற்பது 23ஆவது பாட்டில் விளக்கப்படுகிறது.

நான்என்றுஇத் தேகம் நவிலாது உறக்கத்து
நான்இன்றுஎன்று ஆரும் நவில்வதிலை — நான்ஒன்று
எழுந்தபின் எல்லாம் எழும்இந்த நானெங்கு
எழும்என்று நுண்மதியால் எண்.

இந்தஉடல் ஜட வஸ்து. மனதின் தூண்டுதல் இன்றி, தானாக 'நான் இன்னார்' என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்ளாது. உடல் நினைவற்ற ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் 'நான் இல்லை' என்று யாரும் மறுத்துக் கூறுவதில்லை. அந்த ஆழ்ந்த உறக்கமான சுழுத்தி நிலையில், நான்வேறு-நீ வேறு என்ற பேத உணர்ச்சி எதுவுமே இல்லை. ஈசன், ஜீவன், உலகம் என்ற எந்த ஒரு பாகுபாடுகளும் இல்லை. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆன்மாவில் ஒடுங்கி இருந்த 'நான்' என்னும் ஒரு தன்மை உணர்ச்சி எழுந்த பிறகே ஈசன், ஜீவன், உலகம், மற்றுமுள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் தோன்றுகின்றன. இந்த 'நான்' எனும் அகங்காரம் எங்கிருந்து எழுகின்றது என்பதை நட்ப்பமான அறிவால் கூர்ந்து ஆராய்வாயாக என்று பகவான் கூறுகிறார்.

அகூர மணமாலை- ஒரு துத்துவக் கருவுலம்

டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன்

பகுதி-4

மார்கழி மாதம் தேவர்களின் இளங்காலைப் பொழுது. இது பிரம்ம முகூர்த்தம் எனப்படும். இறைவனை வழிபட உகந்த நேரம். பிறகு உத்தராயணம் பிறக்கிறது. இது தேவர்களின் பகற்பொழுது. உழைப்பதற்கு ஏற்ற காலம். இதற்கு வேண்டிய தேக

பலத்தையும் ஆத்ம சக்தியையும் பெற மார்கழியில் வழிபடுதல் அவசியமாகிறது.

இதற்காகவே தோன்றிய இரண்டு நூல்கள் ஆண்டாளின் திருப்பாவையும் மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவையும் ஆகும். அஞ்ஞானம் என்னும் மாய இருளில் கட்டுண்டு தன் ஆத்ம சொரூபத்தை இழந்து உழலும் ஜீவாத்மாவிற்கு அந்தத் திரையை விலக்கி பேரின்பம் என்னும் ஒளியை உணர்த்துவதே இந்த நூல்களின் நோக்கம். அவற்றின் அழகிய வடிவமைப்பு நம்மைக் கவருகிறது. வேதாந்தத்தின் உட்பொருளை விளக்க வந்தவை ப்ரஸ்தான த்ரயம் என்று அழைக்கப் படும் பிரம்ம சூத்திரம், உபநிடதங்கள், மற்றும் கீதை ஆகியவையாகும். ஆனால் இவற்றைக் கற்றறிந்து அவற்றின் உட்பொருளை உணர்வது சற்று கடினமான செயல். ஆழமான கருத்துக்கள் மிகச் சில சொற்களில் 'சூத்ரம்' என்ற பாணியில் விளக்கப் படுகின்றன. இவற்றின் தத்துவத்தை உணர உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்களைப் படித்துப் பொருள் காண வேண்டும். இதற்கு சரியான உழைப்பும் வழிகாட்டலும் தேவை.

ஆனால் மேலே குறிப்பிட்ட தமிழ் நூல்களில் இத்தத்துவங்கள் மிக எளிதாகக் கிடைக்கின்றன. இறைவனின் முக்கிய குணங்கள் இரண்டு. ஒன்று அவனுடைய 'சௌலப்யம்' என அழைக்கப் படும் எளிமை. சொல்லிற்கும் மனதிற்கும் எட்டவொண்ணா அவன் தன்னை பக்தர்களின் பொருட்டு எளிமைப் படுத்திக் கொள்கிறான். மற்றொன்று 'சௌசீல்யம்' என அழைக்கப்படும், நம் உள்ளதை அள்ளிச் செல்லும் அவன் அற்புத குண நலங்கள். இவையிரண்டுமே நம்மை அவனிடம் அழைத்துச் செல்கின்றன.

நம்மை நாமே அலசிப் பார்த்தால் நாம் எத்தகைய நீசர்கள் என்ற மலைப்புத் தோன்றும். 'நம்மையாவது இறைவன் காப்பாற்றுவதாவது' என்ற மனத்தளர்வும்

சோர்வும் ஏற்படும். இந்த எண்ணத்தைப் போக்க ஆண்டாள் தன் முதல் பாசுரத்திலேயே 'நாராயணனே, நமக்கே பறை தருவான்' என்ற சமாதானத்தை அளிக்கிறாள். குணக் குன்றான அவன் தன் செளலப்பயத்தால் தன்னை நம்மால் அடையத்தக்கவனாக செய்து கொள்கிறான். நம் குறைகளைக் கண்டு கொள்ளாமல் தன் செளல்யத்தால் நம்மை நல்வழிப் படுத்துகிறான். இந்த மாண்பே நமக்கும் நம்பிக்கையை அளிக்கிறது. பறை என்பது மோட்ச சாதனமான பற்றற்ற நிலையாகும்.

இந்தப் பாதையில் நம்மை அழைத்துச் செல்லும் இந்தப் பாணியே மார்கழியில் செய்யப் படும் பாவை நோன்பு. நமக்கும் அவனுக்கும் உள்ள உறவு பற்றி மாணிவாசகர் திருச்சதகத்தில் எளிய வரிகளில் சொல்லுகிறார்.

பவன் எம்பிரான் பனி மாமதிக் கண்ணி விண்ணோர்
பெருமான்
சிவன் எம்பிரான் என்னை ஆண்டு கொண்டான்
என்சிறுமை கண்டும்
அவன் எம்பிரான் என்ன நான் அடியேன் என்ன இப்பரிசே
புவன் எம்பிரான் தெரியும் பரிசு ஆவது இயம்புகவே
- (திருச்சதகம் 9)

என் குறைகளைப் பார்த்தும் கருணையினால் 'சிவன் எம்பிரான் என்னை ஆண்டு கொண்டான்' என்னும் இந்த வரிகள் நமக்குத் தெம்பளிக்கின்றன. அவன் ஆண்டவனாக இருப்பதும், நாம் அடியேனாவதுமே இந்த உறவின் பரிசு. எனக்கு உதவ ஒரு கரம் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது என்னும் உணர்வே நமக்குப் பெரும் பலமாகிறது. இது அவன் இயல்பு. இதையே பரிசு எனக் குறிப்பிடுகிறார் வாதலூரார். இந்தப் பதத்தை திருவெம்பாவையில் அடிக்கடி காணலாம்.

இந்த இயல்பை நாம் சுவைத்து ரசிக்க எளிய ஒரு உத்தியை இந்த நூல்களில் பார்க்கலாம். உபதேசம் போல அமையாமல் இளம் தோழிகளிடையே நடக்கும் உரையாடலைப் போல திருப்பாவையும் திருவெம்பாவையும் அமைந்து உள்ளன. இறைவனின் கல்யாண குணங்களை அறிய நம் எல்லோருக்கும் அவா இருக்கிறது. ஆனால் சோம்பல், உறக்கம் போன்ற தாமச குணங்கள் நம்மை அவனருகே செல்லவொட்டாமல் தடுக்கின்றன. இந்த நிலையிலிருந்து மீள நம்மைத் தோழியர் உருவில் வந்து தடுத்தாட்கொள்கிறான் இறைவன். இதற்கு அழகிய சில உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம்.

பரமசிவனாரின் பெருமையை பாடிக் கொண்டே இளம் பெண்கள் செல்வதைக் கேட்ட ஒரு பெண்ணின் பரவச நிலையை வாதவூரார் விளக்குகிறார். 'அவள் புலம்புகிறாள்; தன்னை மறக்கிறாள்; சிறந்த படுக்கையில் கூட, அவன் நினைவால் உறக்கமின்றிப் புரண்டு படுக்கிறாள். உடல் துவண்டு செயலற்றுப் போகிறாள். இதுவல்லவோ ஆச்சரியம். நீ அவளைப் போலன்றி இன்னமும் உறங்கிக் கொண்டு இருக்கிறாயே, உனக்குக் காது கேட்கவில்லையா? எழுந்து நீயும் நல் வழிப்படு. (நம்மை எழுப்ப ஊர்ப் பெண்ணை உதாரணமாகக் காட்டுகிறார்.)

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்மறந்து
போது ஆர் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டும் இங்கன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
ஈதே எம்தோழி பரிசு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்

- (திருவெம்பாவை (1)

ஆண்டாளும் இதே கருத்தை சற்று நட்புரிமையோடு சொல்கிறாள்.

கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்பகர்ணனும்
தோற்றுமுனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ

‘சரியான தூங்குமுஞ்சி நீ. உன்னிடம் கும்பகர்ணனும் தோற்று விடுவான் என்று ஏசுகிறாள், அந்த ஆயர் குலத்துப் பெண். நட்பு தரும் உரிமை. வேறொரு பெண், பேச்சில் கெட்டிக்காரி. பிற பெண்களையெல்லாம் விடியற் காலையில் வந்து எழுப்புகிறேன் என்று வீராப்பாக சொல்லிவிடுகிறாள். ஆனால் மற்ற எல்லோரும் வந்தாயிற்று. அவள் இன்னமும் எழுந்த பாடில்லை. ‘பொழுது விடிந்து விட்டது, எழுந்து கொள்.’ என்பதை, ஆண்டாள், இளம் பெண்களுக்கே உரிய கிண்டலுடன் சொல்லுகிறாள்.

உங்கள் புறக்கடை தோட்டத்து வாவியுள்
செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய்க் கூம்பினகாண்

.....

எங்களை முன்னமெழுப்புவாய் வாய் பேசும்
நங்காய் எழுந்திராய் நாணாதாய் நாவுடையாய்

இதையே மணிவாசகர்

மானே நீ நென்னலை நாளை வந்து உங்களை

நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே

போன திசை பகராய் இன்னும் புலர்ந்தின்றோ

- (திருவெம்பாவை (6)

‘வெட்கமில்லை உனக்கு’ என்ற கருத்து இருவரிடமும் காணப் படுவது ஓர் அழகு.

நோன்பு நோற்கும் பெண்கள் செய்ய வேண்டிய, நீக்க வேண்டிய செயல்களைப் பற்றியும் ஆண்டாள் விரிவாகச் சொல்லுகிறாள். வைகறையில் எழுந்து, தூய நீராடி, பாற்கடலில் துயில் கொண்ட பரமனடி பாடி, சான்றோர்க்கு உணவளித்து இதெல்லாம் செய்ய வேண்டியவை. நெய், பால் போன்ற சுவையான உணவைத் தவிர்த்து, அழகு சாதனங்களை நீக்கி, தீய ஒழுக்கத்தை விட்டு, வம்பை வீடு வீடாக சென்று பறை சாற்றாமல்,..... இது போன்றவற்றைத் தவிர்த்து நோன்பு நோற்க ஆயர் குலப்பெண்டிரை அழைக்கிறாள். இவ்வாறு செய்பவரே ‘வையத்தில் வாழ்பவர்கள்’. மற்றவர் வாழ்வு பயன்றது.

இவ்வாறு விரதம் காப்பதின் பலன் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதே. ஆண்டாள் ‘குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது’ என்று பாடுகிறாள். இந்த வாய்ப்பு ஏழேழு பிறவிக்கும் தொடர வேண்டும், ‘மற்றைய நம் காமங்கள் மாற்று’ என்று தலைக் கட்டுகிறாள், இடைச்சியாக மாறிய அந்த அந்தணப் பெண்.

இதே கருத்தை வாசிசரும் இதே பாணியில் சொல்கிறார். ‘நாங்கள் உன் அடியாரையே மணப்போம், உனக்கே இரவும் பகலும் பணி செய்வோம். இந்த அருளையே நல்குவாய். இது கிடைத்தால் வேறு எதற்கும் அஞ்சோம்’ என்கிறார்கள். ‘எம்கை உனக்கு

அல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க, இங்கு இப்பரிசே
எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்.....(திருவம்பாவை 19)

சைவ, வைணவ சித்தாந்தங்களின் அடிப்படையில்
தோன்றிய இவ்விரு நூல்களிலும் அமைந்துள்ள
ஒற்றுமை ஒப்பற்றது. இரண்டுமே சாதாரணனை,
பரமனின் நற்பணிக்கு அழைத்துச் செல்லும் உன்னத
பணியைச் செய்கின்றன. உறங்கும் சீவனை எழுப்புதல்,
அவனை நல் வழிக்கு அழைத்துச் செல்லும் பாதையின்
முக்கிய பணி. இவ்வாறு 'வா என்னுடன்' என்று
அழைத்துச் செல்லும் அருளே தடுத்தாட்கொள்ளுதல்
என்ற வடிவிலும் காணக் கிடைக்கிறது பக்தனுக்கு.

இந்த வா என்று அழைக்கும் அண்ணாமலையானின்
அருளை ரமணரும் வியக்கிறார்.

வாவென்று அகம் புக்கு உன் வாழ்வு அருள் அன்றே என்
வாழ்விழந்தேன் அருணாசலா.

- (அக்ஷரமணிமாலை 95)

சிவபெருமானின் திருவிளையாடல்களைப் படித்தால்
இந்த அருளின் முழு வடிவமும் கிடைக்கும். இதை
அவன் எளிதில் எல்லோருக்கும் அளிப்பதில்லை.
கடுமையான பல சோதனைகளை வைத்து, அதில்
தேரியவர்களுக்கே இந்த அருள் கிட்டுகிறது. அந்தவாறு
தேர்ச்சி பெற்ற அடியார்களை பேரன்புடன் தன் இதய
வீட்டில் அழைத்துக் கொள்கிறான் ஈசன். (வாவென்று
அகம் புக்கு). இன்னிலையில் அவன் சாம்பியத்தில்
அவனுடைய உண்மை நிலையை உணருகிறோம்.
அந்நிலை அடையப் பெற்றோர் அவனுடைய
ஜோதிர்மயமான ஒளியில், இந்த ஜீவனின் இருமைகள்
என்பவற்றைத் துறந்து, அவனுடன் ஐக்கியமாகின்றனர்.
இதையே 'உன் வாழ்வருளன்றே, என்வாழ்வு இழந்தேன்'
என்கிறார் பகவான். இதில் ஒரு அவசரமும் வேகமும்
தொணிக்கிறது. 'உன் வாழ்வருளன்றே' என்பதில்
இறைவனின் அருள் பெற்ற அத்தருணத்திலேயே, என்ற

பொருள் கிட்டுகிறது. இந்நிலை அடையப் பெற்ற சாதகன் தானே ஆத்மன் என உணர்கிறான். அவனுக்கு பேதங்களும் பற்றுகளும் அற்றுப் போகின்றன.

இதை ஆதிசங்கர பகவத் பாதர் விவேக சூடாமணியில் சுருக்கமாக விளக்குகிறார்.

கர்தாபி வா காரயிதாபி நாஹம்
 போக்தாபி வா போஜயிதாபி நாஹம்
 த்ருஷ்டாபி வா தர்சயிதாபி நாஹம்
 சோஹம் ஸ்வயம் ஜ்யோதிரனீத்ரகாத்மா

- விவேக சூடாமணி- 507

நான் செய்பவனோ, அநுபவிப்பவனோ இல்லை. பிறரையும் நான் செய்யத் தூண்டுபவனும் அநுபவிக்கக் காரணனாகவும் இல்லை. நான் உள்ளே ஒளியும் சக்தி; அளவற்றது; ஆத்மாவாக அமைவது.

ஆண்டாள் குறிப்பிட்டதுபோல் உணவிலும் ஆடை அலங்காரத்திலும் வம்புப் பேச்சிலும் வாழ்வை வெட்டியாகக் கழிப்பவர் நாம். இதில் சிறிது நியமமும் கட்டுப்பாடும் தேவை. அமைதியான ஆரவாரமற்ற நிலை இதற்கு உதவும். பகவான் 'நான் யார்' என்று கேட்கும் அந்தக் கேள்வியின் விடை; ஏன் நம் வாழ்வின் பல்வேறு முடிச்சுகளை அவிழ்க்கும் உன்னத பற்றற்ற நிலைக்கு ஆரம்பம் இதுவே. இந்த நிலையை அடைய விரும்பும் சிறுவனான நசிகேதசுக்கு யமன் பல விதமான போகப் பொருட்களை அளிக்கிறான்.

சதாயுஷ்புத்ர பௌத்ரான் வ்ருணீஷ்வ
 பஹூன் பசுன் ஹஸ்திஹிரண்யமஸ்வான்
 பூமேர்மஹதாயதனம் வ்ருணீஷ்வ
 ஸ்வயம்ச ஜீவ சரதோ யாவதிச்சி

- (கடோபனிஷத் 23)

நூறாண்டு வாழும் சந்ததிகளைக் கேள்; யானை, குதிரை, பசு, தங்கம் வேறு எது வேண்டுமோ

அதைக் கேள். நீண்ட ஆயுளையும் பெற்றுக் கொள். என்றெல்லாம் ஆசை காட்டுகிறான். ஞானத்தை அடைவதிலேயே குறியாக இருந்த அவன் உலகியல் இன்பங்களை ஒதுக்குகிறான். இந்தக் குழந்தையின் மனோ நிலையும் விவேகமும் நமக்கு வருவதில்லையே!

மாணிக்கவாசகர் - ஆண்டாள் - ரமணர் இவர்களுடைய வாக்கு, தாபத்ரயம் என்னும் மூன்று வித துக்கங்களால் சூழப்பட்ட நமக்கு சற்று தைரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் அளிக்கிறது. சான்றோர் வாக்கு என்றும் பலிக்கும். திருவிசநல்லூரில் வாழ்ந்த ஸ்ரீதர வேங்கடேசாசார்யார் சிறந்த வேதாந்தி, சிவ பக்தர். அவர் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்கிறார் சிவ பெருமானிடம். நான் பாவி, ஆயினும் உன்னையே சரணடைந்தேன். சரணடைந்தவரை அவர் காப்பார், அவர்தம் துன்பங்களை நீக்குவார் என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. அவர்களிடத்தில் உள்ள பக்ஷபாதத்தினாலாவது நீ என்னைக் காத்து அருள வேண்டும்.' உயர் நிலை அடைந்தோரின் வாக்கு வீணாகாது என்பதே இதன் கருத்து.

சரணம் கதோஸ்மி பாலய கலமபி

தேஷ்வீச! பக்ஷபாதான் மாம்

- (ஆர்த்திஹர ஸ்தோத்ரம் 9)

அத்வைதம் என்றாலே 'இரண்டு அல்லாதது' எனப் பொருள். பக்தி, வேதாந்தம் என்ற இரண்டுமே பின்னிப் பிணைந்தவை. ஒரே நிலையை நோக்கி நம்மை அழைத்துச் செல்பவை. இதுவே இந்திய ஆன்மீகத்தின் பெருமை.

ரமணாயனம்

க்ரேஸி மோஹன்

உண்ணா மயக்கமது அண்ணா மலைத்தொண்டு
பண்ணோர்க்கும் உண்டோ பகவானே -என்னாச்சு
பாழும் பசியால் பகவான் விழலாமா
கீழனூர் காரணத்தைக் கேள். (41)

புடமிட்ட பொன்னாய் பகவானை மாற்ற
புடமிட்ட பாம்பின் விடத்தை -மிடறுற்றோன்
செய்த விளையாடல் சேயும் உணர்ந்தான்'தான்'
எய்த சிவதனுசின் அம்பு. (42)

[மிடறு: கழுத்து. பகவானும் பசி மயக்கத்தினை
அடைந்ததை சிவபிரானின் திருவிளையாடலாகச்
சித்திரிக்கிறார்.]

பாகவதக் கண்ணன் பகவான் ரமணராய்
தாகம் பசியில் தவிப்பதை -பாகவதர்
முத்துக் கிருஷ்ணருக்கு சித்தம் உரைக்கத்தன்
பத்தினியிடம் கொண்டான் பகிர்ந்து. (43)

ஆய்ப்பிள்ளை கண்ணனுக்கு அன்று பிறந்தநாள்
தாய்க்குலமும் தர்மத்தில் தாராளம் -பாய்ந்தவனை
இல்லம் இழுத்துப்போய் அள்ளக் குறையாத
வெள்ளமாய் இட்டாள் விருந்து. (44)

கரும்பு விருந்துக்குக் கூலியாய் காதில்
இருந்த கடுக்கனை ஈடாய் -வருந்தி
செலுத்தியவன் கையில் செலவுக்கு நான்கை
அளித்தனன் பாகவதன் அன்று. (45)

கடுக்கன் அடகுவைத்த காகிதத்தை ஞானி
இடுக்கண்ணாய் எண்ணி ஏறிந்து -மிடுக்காய்

அதிகாலை வேளையில் அண்ணா மலையில்
குதிகாலை வைத்தான்சத் குரு. (46)

அருணை காண்டம்

அருணாசல மகிமை

அவனியின் கர்வம் அருணையாம் பர்வம்
சிவனிதய மர்ம ஸ்தலமாம் -புவனத்தின்
ஆன்மீக நெஞ்சமாம் , அண்ணா மலைதீபம்
"நான்"மோகம் நீக்கும் நெருப்பு. (47)

ஆரூர் பிறந்தோர்க்கும் அக்காசி மாய்ந்தோர்க்கும்
பாரில் சிதம்பரம் பார்த்தோர்க்கும் -நேரும்
திருநாளாம் முக்தி அருணா சலத்தை
ஒருநாள் நினைத்தாலே உண்டு. (48)

[ஆரூரில் பிறந்தால் முக்தி, சிதம்பரத்தை தரிசித்தால்
முக்தி, காசியில் இறந்தால் முக்தி, அருணாசலத்தை
நினைத்தாலே முக்தி என்ற தத்துவம் இங்கே
உணர்த்தப்படுகிறது.]

பூசை புரியாது , ஈசன் திருநாமம்
ஓசை செவியில் ஒலிக்காது -ஆசை
பலவசம் போயும் மலைவலம் செய்ய
இலவசம் முக்தி இணைப்பு. (49)

மின்னிடும் பொன்னாய் , மிளிரும் வயிரமாய்
திண்ணிரும்பாய் பாறையில் தத்துவமாய் -மண்ணில்
யுகந்தோறும் மாறும் முகங்கொண்ட ஈசன்
புகுந்திருக்கும் ஜோதிப் பிழம்பு. (50)
[அருணாசலம் கிருதயுகத்தில் பொன் மலையாகவும்,
திரேதா யுகத்தில் வைர மலையாகவும், துவாபர யுகத்தில்

இரும்பு மலையாகவும், கலியுகத்தில் கல் மலையாகவும்
தோன்றும் ஜோதிப்பிரம்பு என பாடலாசிரியர்
குறிப்பிடுகிறார்.]

[அருணாசலத்தின் அடிமுடி காணத் திருமாலுக்கும்,
பிரம்மனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த போட்டி.]

அருணா சலத்தோன் அடிமுடி தேடி
திருமால் அயனன்று தோற்க -உருவாய்
உயர்ந்து விசம்படைந்த ஊன்றி உலகைப்
பெயர்ந்த பரமே பொருப்பு. (51)

சம்பந்தாண் டானன்பில் சிக்கியதால் தம்மகனை
அம்பிகை தன்னைப்பில் ஆட்கொண்டும் -கம்பத்தில்
கந்தனொடு காளி கடவுள்கள் ஆடினர்
சந்தம் அருணகிரி சொல். (52)

[திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்து வந்த சம்பந்தாண்டான்
என்ற வாமாசார உபாசகன், அருணகிரிநாதர் மீது
பொறாமைகொண்டு “என்னால் அம்பிகையை அரசன்
முன்னால் வரவழைக்க முடியும். உன்னால் முருகனை
வரவழைக்க முடியுமா?” என்று அறைகூவல் விடுத்தான்.
சம்பந்தாண்டான் அழைப்புக்கு இணங்கி அங்கே வர தேவி
மறுத்துவிட, “நீ வராவிட்டாலும் போகிறது. முருகனையும்
இங்கே வரவிடாமல் பிடித்து வைத்துக்கொள்” என்று
வேண்ட, தேவியும் அங்ஙனமே குழந்தை முருகனை
அரவணைத்து இறங்கவிடாமல் வைத்துக்கொண்டாள்.
தான் பலபாடல் பாடியும் முருகன் வராத காரணத்தை
ஞானதிருஷ்டியால் உணர்ந்த அருணகிரியார், ‘மயில்
விருத்தம்’ பாட, அம்பிகைமுன் மயில் தோகை விரித்து
அழகாக ஆடியது. அதன் நடன அழகில் மயங்கிய அம்பிகை,
முருகன்மீது இருந்த பிடியை விட்டுவிட்டாள். உடனே
விரைந்து அண்ணாமலைக் கோயில் கம்பத்தினையனார்
சந்நிதியில் கம்பத்தைப் பிளந்து வந்து தரிசனம் கொடுத்த
நிகழ்ச்சியை இவ்வெண்பா கூறுகிறது. முருகன் ஆடிவந்து
காட்சி தந்தபோது, காளி, திருமால், இலக்குமி மற்றும்

அனைத்து தேவர் கணங்களும், அகிலமும், உடன் ஆடியதை
'அதல சேடனாராட' என்ற திருப்புகழ் விவரிக்கிறது.]

சந்திரன் வெண்குடையாய் சூரியன் கைவிளக்காய்
இந்திரன் பூக்களை இறைத்திட -வந்து
கரவலம் தந்து கயிலாயம் சேர்க்கும்
கிரிவலம் வந்தோர்க்கு(கு) அறம். (53)

குளித்து மடியாய் வெளுத்த நுதலாய்
உளத்தில் அரனை உடுத்தி -களைத்த
நிறைகர் பிணியாய் நிதானம் காத்து
வரைசுற்ற வாழ்வில் வளம். (54)

வந்த மகனை வரவேற்க கோவிலில்
தந்தை இருந்தான் தனியாக -சிந்தை
ஒருமித்து(து) இருவரும் ஒன்றியதின் சாட்சி
அறுவத்தி மூவராம் அங்கு. (55)

[பகவான் ஆலயத்தை அடைந்து கருவறைக்குள்
நுழைந்தபோது, அங்கே வேறு ஒருவரும் இல்லை.
தனயனாம் ரமணனை வரவேற்க கந்தை அருணாசலன்
தனித்துக் காத்திருந்தான்.]

“அய்யா குடுமியைக் கொய்யவா” கேட்டவனை
அய்யனின் சித்தமாய் ஆதரித்து -அய்யன்
குளப்படியில் குந்தி கௌபீணம் சூடி
தலைபடிந்து ஏற்றார் துறவு. (56)

நாவிதர்க்கு நன்றிசொல்லி சாவிதந்த பொம்மையாய்
கோவிலுக்கு சென்றோன்மேல் கொட்டியது -வாவியாய்
வானத்து மேகமொன்று ஞானிக்(கு) அபிஷேகமாய்
நானொழித்த மேனி நனைத்து. (57)
ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் போயமர்ந்து தேகமாம்
நோய்மறந்து ஆழ்ந்திருந்தான் நிஷ்டையில் -வாய்மலர்ந்து

சேஷாத்ரி சாமிகள் பாசத் துடன் “சின்ன
சேஷாத்ரி” என்றளித்தார் சீர். (58)

உய்யும் தவம்கலைக்கும் பையன்கள் தொந்திரவால்
அய்யன் இடமாற்றம் செய்தனன் -மையிருளாம்
சாதா ரணர்களால் செல்ல முடியாத
பாதாள லிங்க குகைக்கு. (59)

பூரான் கறையான் புழுபூச்சி பல்லிகள்
ஆரா அமுதாய் அவரெதிர் -பாரா
உடலை ருசித்தும் கடவுள் நினைப்பில்
ஜடமாய் இருந்தான் ஜெயித்து. (60)

தியானமா? தூக்கமா?

ஒரு சமயம் அன்பர் ஒருவர் பகவானிடம் வந்து கூறினார், பகவானே! நான் தியானம் செய்ய உட்காரும்போதெல்லாம் தூக்கம் மேலடுகிறது. தூங்கிவிடுகிறேன். எவ்வளவு முயன்றாலும் தூக்கம் வந்து கௌவிக் கொள்கிறதே! நான் என்ன செய்வது?

பகவான் சிரித்தபடி கூறினார், அப்படியா? தூக்கமா வருகிறது? தூங்கு, அதை எதிர்த்துக் கலைக்காதே. தூங்கி எழுந்தபின் தியானம் செய். மீண்டும் தூக்கம் வந்தால் தூங்கு! அப்படி எவ்வளவு நேரம்தான் தூங்குவாய்? எப்போதுமே தூங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாதல்லவா? நல்ல விழிப்பாக இருக்கும் நேரத்தை விட்டு விடாதே; அப்போது தியானம் செய்!

பகவான் மேலும் கூறினார், இயற்கையாக, சர்வ சாதாரணமாக இரு. தூக்கம் வருகிறது, தூக்கம் வருகிறதென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாயே, இவ்விதமான எண்ணமே தியானத்திற்குத் தடை; ஆகையால் தூக்கம் வரும்போது தூங்கு; விழிப்பு நேரத்தைத் தியான நேரமாக்கிக் கொள். தியானமே உனது குறிக்கோள்; தூங்குவதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பதல்ல!

முயற்சியும் அருளும்

வீ. க்ருத்தி வாஸன்

முண்டக உபநிடதத்தின் புகழ்பெற்ற சொற்றொடர் வழங்கும் உபதேசம்: வேதத்தைக் கசடறக் கற்பதாலேயோ, அறிவுக் கூர்மையாலோ, அன்றி பரந்த உபதேச மொழிகளைக் கேட்பதாலேயோ ஆத்மா அறியப்படுவதில்லை.

நாயமாத்மா ப்ரவசனேனே லப்4ய:

ந மேத4யா ந பஹுநா ஸ்ருதேன!:

பின் எப்படி அதை அறிவது? உபநிடதம் விடை கூறுகிறது.

யமேளவஷ வ்ருணுதே தேன லப்ய:

இந்தச் சொற்றொடர் ஆழ்ந்த உட்பொருள் கொண்டது. ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்ட இருவேறு விதங்களில் இச்சொற்றொடரை மொழி பெயர்க்கலாம்.

1. யார் ஆத்மாவைத் தேர்ந்து எடுக்கிறானோ, அவன் அதை அடைகிறான்.

2. எவனை ஆத்மா தேர்ந்தெடுக்கிறதோ, அவனால் அது அடையப்படுகிறது.

அறிஞர் கருத்து யாதெனில் ஸ்ரீசங்கரர் முதல் வித வியாக்கியானத்தையும், ஸ்ரீராமானுஜர் இரண்டாம் வியாக்கியானத்தையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

முதல் வித வியாக்கியானத்தின்படி ஒரு சாதகன் தீவிர முயற்சி செய்தான் ஆயின் அவன் ஆத்மசாட்சாத்காரத்தை அடைவான். இரண்டாம் வித வியாக்கியானத்தின்படி, ஆத்மசாட்சாத்காரம் இறைவனது பெருங் கருணையால்

அவனுக்கு முன்வந்து அளிக்கப்படுகிறது. சாதகனின் முயற்சியால் அது அடையப் பெறுவதில்லை. முதல் வியாக்கியானம் படிக்கும்போது எழும் கேள்வி: நமது முயற்சியாலேயே ஆத்மா அறியப்படும்போது அருளுக்குத் தேவை எங்கே எழுகிறது? இரண்டாம் வியாக்கியானத்தைப் படித்தாலோ இறைவனது சுயேச்சையான அருள் பொழிவாலேயே ஆத்மா அறியப்பட்டால், மனித முயற்சிக்குத் தேவையே இல்லையே!

பகவானின் மஹாநிர்வாணத்திற்குப் பின்னர் ஆனந்தமயி மாவை கல்கத்தாவில் சந்தித்த பலராம ரெட்டியார், அன்னையிடம் இந்த இரண்டு வியாக்கியானத்தின்படி எது சரியானது என்று கேட்டார். அன்னையார் ஒரு கற்றறிந்த பண்டிதை அல்ல ஆயினும் பூரண ஞானம் பொலிந்தவர். அன்னையார் புன்னகைத்து, இரண்டுமே சரியானவைதான்! என்று பதிலளித்தார். இதைக் கேட்ட பின் நம் குழப்பம் இன்னும் அதிகரிக்கிறதல்லவா? ஆயினும், பகவான்

பல்வேறு தருணங்களில் கூறிய விளக்கங்களை ஆழ்ந்து பயிலும்போது, இந்தக் குழப்பம் நீங்கிவிடும்.

பகவான் கூறும் சாதனை அல்லது முயற்சி என்பது என்ன என்பதை முதலில் பயில்வோம். ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் என்பது புதிதாக எங்கேயோ தேடிப் பெறுவதில்லை. அது எப்போதும் நிரந்தரமாக உள்ள மெய்நிலை. அதை விசாரத்தின் மூலம் கண்டு கொள்ளலாம். சூரியனை மேகங்கள் மறைப்பது போலவும் தூய குளத்து நீரை பாசி மறைப்பது போலவும் சத்தினை, மெய்ய்மையை, அறியாமை அல்லது அஞ்ஞானம் மறைக்கிறது. பகவான் உரைக்கிறார்: வார்த்தையால் எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்பதற்காக 'ஆத்மாவை அறிதல் (ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம்)' என்று கூறுகிறோம். ஆனால், எது ஒன்று மட்டுமே சத்ய வஸ்துவோ, அதை எப்படி நிரந்தரமற்ற நம்மால் தேடி அறிய முடியும்? நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், பொய்மையான பௌதிக உடலையும், மனத்தையும் மெய் என்று என்னும் பழக்கத்தைக் கைவிடுவது ஒன்றுதான். எல்லா ஆத்மிக சாதனைகளும் இந்நிலையை அடைய உதவ வருவனவே. எப்போது நாம் அசத்யமான ஒன்றை சத்யம் என்று எண்ணும் வழக்கத்தைக் கைவிடுகிறோமோ அப்பொழுதே சத்யமான ஆத்மா சுடர்விடுகிறது. அது ஒன்று மட்டுமே இருக்கும். அதுவே நாம்.

மீண்டும் பகவான் கூறுகிறார்: சாதனை தேவைதான். ஆனால் இந்த சாதனை எதற்காக? ஆத்மா எல்லா இடங்களிலும் எப்பொழுதிலும் நிரந்தரமாக உள்ளது. எனவே அதைப் பெருமுயற்சி செய்து தேடிப் பெறுவது என்பது தேவையேயில்லை. சாதனை என்பது தான் தானாகவே ஒளிரும் ஆத்மாவை மறைத்திருக்கும் பௌதிகமான மற்றும் வேறு விதமான தடைகளை நீக்கும் முயற்சி மட்டுமே. நோக்கினை உள்நோக்கித் திருப்பி அகத்தினை நாடாமல், வெளியே உள்ள பொய்த் தோற்றமாம் பௌதிக உலகினை மெய் என்று

எண்ணுவதால் இந்தக் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. சாதனை என்பது இந்தப் புற நோக்கினைக் கைவிட்டு, இப்பொய்மையை நீக்கி, உண்மை இருபபை உணர்வதுதான்.

- (ஸ்ரீரமணாச்ரமத்திலிருந்து கடிதங்கள் 68)

எனவே முயற்சி என்பது, அறியாமையை நீக்கும் முயற்சியே. அதாவது, அகங்காரம் என்னும் மறைப்புத் தடையை நீக்குவதே. இதைச் செய்ய சாதகன் மன உறுதியுடனும், புரிதல் உணர்வுடனும் இடைவிடாத குறிக்கோள் சார்ந்த முயற்சியுடனும் ஆத்மாவை மறைக்கும் தடைகள் யாவற்றையும் கண்டறிந்து, அவற்றை நீக்க வேண்டும். படிக்கும்போது சரியாகத்தான் தோன்றுகிறது. அதேசமயம், இதில் சிக்கல் என்னவென்றால், அகங்காரத்தை நீக்க நாம் கையாளும் கருவியே அந்த அகங்காரத்தில் இருந்து தோன்றியதே. அகங்காரம் தன்னையே தான் தேடிப் பிடித்து, தன்னையே அழித்துக் கொள்ளுமோ? பகவான் கூறுகிறார், இந்த 'நான்' 'நான்' என்னும் மாயையைத் துறந்து, நானாகவே இருக்கிறது. ஆத்ம சாட்சாங்காரம் என்று குறிப்பிடும்போது இந்தக் குழப்பம் எழுகிறது. ஆனால் உண்மையில் ஆத்மாவை, உணர்ப்பவர் உள்ளத்தில் எந்தக் குழப்பமுமே இல்லை.

- (திருவருண்மொழி 28)

இப்பொழுது அருள் எதைக் குறிக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம். கபாலி சாஸ்திரியார் பகவானிடம் நான் வெளி உதவியை நாடுவதை விட்டுவிட்டு, என்னுடைய முயற்சியால் மட்டுமே சத்யத்தை அறிய இயலுமா? என்று கேட்டார். பகவான் கூறிய பதில், ஆத்மாவைத் தேடும் ஆர்வம் ஒருவனை அதி தீவிரமாகப் பற்றும்போது அந்தத் தீவிர ஆர்வம் உன்னைப் பற்றி இருப்பதே இறை அருளின் வெளிப்பாடே. இதுவே இதயத்தில் இருந்து கதிர்வீசும் பேரொளி, உள்ளிருந்து ஒளிரும் ஜாஜ்வல்யம், ஆத்மா. இந்த ஆத்மாவே

உன்னைப் புற உலகினின்றும் உள் நோக்கி இழுக்கிறது. நீ வெளியில் இருந்து சாதனையால் அதை அடைய முயல்கிறாய். உன்னுடைய முயற்சி என்பது உனது தீவிர சாதனை உள்ளிருந்து உன்னை இதயம் நோக்கி இழுப்பதே அருள். எனவேதான் நான் கூறுகிறேன். பேரருள் துணையின்றி முயற்சி எழுத்து. அதேபோல், ஆத்மாவை நாடும் முயற்சியில் ஒருவன் தீவிரமாக ஈடுபடாதவரை அவனிடம் அருள் செயல்படாது. இரண்டுமே தேவைதான்.

பகவான் மீண்டும் கூறுகிறார்: ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்தை அடைய இறை அருள் மிகத் தேவை. அதுவே ஒருவனை ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்தை அடைய மிகத் தீவிரமாகப் பாடுபட்டு அம் முயற்சியில் வெற்றி பெற்ற மஹாயோகி ஒருவரைச் சரணடைந்த ஒரு பக்தனுக்கு அவ்வருள் நிச்சயமாகக் கிட்டும்.

- (திருவருண்மொழி 29)

இதிலிருந்து நாம் அறிவதென்ன? ஒருவன் தன்னை ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்டவனாகக் கருதிக் கொண்டு இருக்கும் வரையில், அவன் தான் உண்மையில் யார் என்பதையும், தான் இருக்கும் உலகம் உண்மையா என்பதை அறியும் முயற்சியில் ஈடுபடத்தான் வேண்டும். விரைவில் அவன்தன் வாழும் சூழ்நிலையின் குறைபாடுகளை உணரத் துவங்குகிறான். தன்னுடைய ஆசைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் வீணானது என்று உணர்கிறான். எனவே, எது தனக்குப் பூர்ணத்துவத்தை தருமோ, நிரந்தர மகிழ்வைத் தருமோ அதை அடைய வேண்டி, அகங்காரம் ஏற்படுத்துகின்ற அவன் ஆத்ம சாதனையில் தீவிர முயற்சி செய்து முன்னேறும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில், இறைவனின் அருள்துணை இன்றி, மேலே முன்னேற முடியாது என்ற அறிவு தோன்றுகிறது.

இதைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, பகவான் சொல்கிறார்: மனம் தனது சுய முயற்சியின் எல்லையை அடையும்போது, அது இனி எப்படி முன்னேறுவது என்று குழம்பி நிற்கிறது. அப்பொழுதுதான் அவனது முயற்சி ஒடுங்கி ஒரு மாபெரும் இறைசக்தி உனது மனத்தினை வெற்றி கொண்டு அந்நொடியில் ஆத்மசாட்சாத்காரம் சிதைக்கிறது. அற்புதமான ஆத்மப் பேரொளி உள்ளே ஒளிரத் துவங்குகிறது.

- (கிருஷ்ண பிக்ஷுவின் நினைவுகள்)

அதாவது வாசனைகளின் இறுதி நிலையில் அவற்றை இறை அருளினால் மட்டுமே அழிக்கப்படுகின்றன.

ஒரு பார்ஸி பக்தரிடம் பேசும்போது பகவான் கூறினார்: நீ செய்ய வேண்டியது எல்லாம் எங்கிருந்து அகங்காரம் எழுகிறது என்பதைக் கண்டறிந்து அங்கேயே ஒடுங்குவதுதான். உன் முயற்சி ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைவரைதான் உன்னை இட்டுச் செல்லும். அதன் பின்னர் அந்தப் பரம் சக்தி தானே கருணையால் செயல்பட்டு ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தை அடைய வைக்கிறது.

- (திருவருண்மொழி 15)

ஆத்ம சாதனையின் இறுதி நிலையில், ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தை அடையத் தான் செய்யும் தன்முனைப்பு சார்ந்த முயற்சியே, அகங்காரத்தின் இருப்பை நீடிக்கச் செய்கிறது என்பதை உணர்கிறான். இப்போது தன் அனைத்து முயற்சிகளையும் கைவிட்டு, தன்னில் தானே அமைதியாய் அடங்க வேண்டும். இங்ஙனம் முக்தி பெற வேண்டும் என்ற முயற்சியைக் கூடக் கைவிட்டு முழு அமைதி நிலையில் சாதகன் இருக்கும்போது, தெய்வீக சக்தி முழுப் பொறுப்பையும் தானே ஏற்று அகங்காரத்தை முற்றிலும் எரித்து அழிக்கிறது. உப்புப் பொம்மை சாகரத்தில் கரைகிறது. தொடக்கத்தில்

இருந்த மெய்மையாக இருந்திராத பௌதிக உலக மாயை அழிப்பட்டு, ஆத்மா பிரகாசிக்கிறது.

அதாவது, ஆன்மிகத் தேடலின் முதல் நிலையில் தீவிர முயற்சியும் இறுதி நிலையில் முயற்சிகைவிடப்பட்டு இறையருள் பொழியும் ஆத்ம சாட்சாத்தகாரத்திற்கு வழியாக அமைகின்றன.

ஆனந்த மயிமா 'இரண்டுமே சரியானவை' என்ற பதில் இப்போது புரிகிறதல்லவா?

(நன்றி: ஸ்ரீரமண ஜோதி இதழ்)

கிர்பிரதக்ஷிணத்தைவிட மேலான சாதனை யாது?

பகவானைத் தரிசிக்க வந்த சாது ஒருவர் ஆச்ரமத்தில் தங்கிக் கொண்டு தினம் தவறாமல் கிரிப்பிரதக்ஷிணம் சென்று வருவதுண்டு. அது தவிர வேறு எந்த சாதனையும் செய்வதில்லை.

ஒருநாள் அவர் பகவானிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட புத்தகத்தைத் தரும்படி வேண்டினார். பகவான் குஞ்சு சுவாமியைக் கூப்பிட்டு அப்புத்தகத்தை எடுத்து அவரிடம் கொடுக்கக் கூறினார்.

குஞ்சு சுவாமி புத்தகத்தை கொடுத்துவிட்டு பகவானிடம், அவர்தான் பிரதக்ஷிணம் தவிர வேறெதுவும் செய்வதில்லையே? ஒன்றும் தெரியவும் தெரியாதே. அவருக்கு எதற்குப் புத்தகம்? என்று கேட்டார்.

பகவான் குஞ்சு சுவாமியைப் பார்த்து, பிரதக்ஷிணத்தைவிட மேலானது வேறு என்ன இருக்கிறது? அது ஒன்றே போதுமே. கிரிப்பிரதக்ஷிணம் மிகவும் விசேஷமாகுமே. பல சித்தர்கள் கிரிப்பிரதக்ஷிணம் செய்வதால் அவர்களுடைய ஆசியும் கிட்டும். எனவே கிரிப்பிரதக்ஷிணம் சாமானியமான தல்ல என்று கூறி பல மகிமைகளையும் கூறினார்.

ஜீவனும் சைதன்யமும்

டாக்டர் S. ராமகிருஷ்ணன்

வாழ்விற்குக் காரணமாக விளங்கும் ஜீவனை (உயிர்) பற்றி பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி 'உள்ளது நாற்பதில்' மிக அழகாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

சடஉடல் 'நான்' என்னாது சச்சித்து உதியாது.

உடல் அளவா 'நான்' ஒன்று உதிக்கும் இடையில் இது சித்சடக் கிரந்தி பந்தம் ஜீவன் நுட்பமெய் அகந்தை இச்சமுசாரம் மனம் எண்ணென்னே விச்சை

- (உள்ளது நாற்பது, பாடல் 24)

அதன்படி ஜீவன் என்பது, ஒருவனது அகங்காரம், மனம், நுட்பமெய் (சூக்ஷ்ம சரீரம்) ஆகும்.

(ii) ஹஸ்தாமலகர் எனும் குழந்தை ஆதிசங்கர பகவத் பாதாளிடம் முதன்முதலாகத் தன்னை அறிமுகம் செய்துகொள்ளும்போது, ஜீவனைப் பற்றிச் சொல்வது:

"முகாபாஸகோ தர்ப்பணே திருஸ்யமானோ
சிதாபாஸ கோ தீஷு ஜீவோபி தத்வத்

முகம் கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பதுபோல் 'சித்' உடைய ஆத்ம சைதன்யம் புத்தியில் பிரதிபலிப்பதுதான் ஜீவன். இதன்மூலம் ஜீவன், சிதாபாஸம் (சித்தின் பிரதிபலிப்பு) என்ற பெயரைப் பெறகிறது. இதனால் ஜீவன் அகந்தை, மனம், புத்தி இவற்றின் கூட்டு என்று தெளிவாகிறது.

(iii) விவேகசூடாமணியில் ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் ஜீவன் எது என்று விளக்குகிறார்.

அனாதிகா லோயமஹம் ஸ்வபாவோ ஜீவ:
ஸமஸ்த வ்யவஹார வோடா

.....

அஸ்யைவ விஞ்ஞான மயஸ்ய ஜாக்ரத். . .

விவேக சூடாமணி சுலோ. 186, 187

புத்தி: புத்தீந்திரியை: ஸார்த்தம்

விஞ்ஞானமய கோச: ஸ்யாத். .

இதன்படி ஜீவன் (அஹம்ஸ்வபாவ:) அகங்காரத்தை இயற்கையாக உடையது. அத்துடன் ஜீவன் விஞ்ஞானமய கோசமான புத்தியும் ஆகும்.

(iv) கட உபநிஷதம், 2, 2, 3 சுலோகத்தின் விளக்கமாக சுவாமி ஆசுதோஷானந்தர் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்) எழுதுவது (பக். 138)

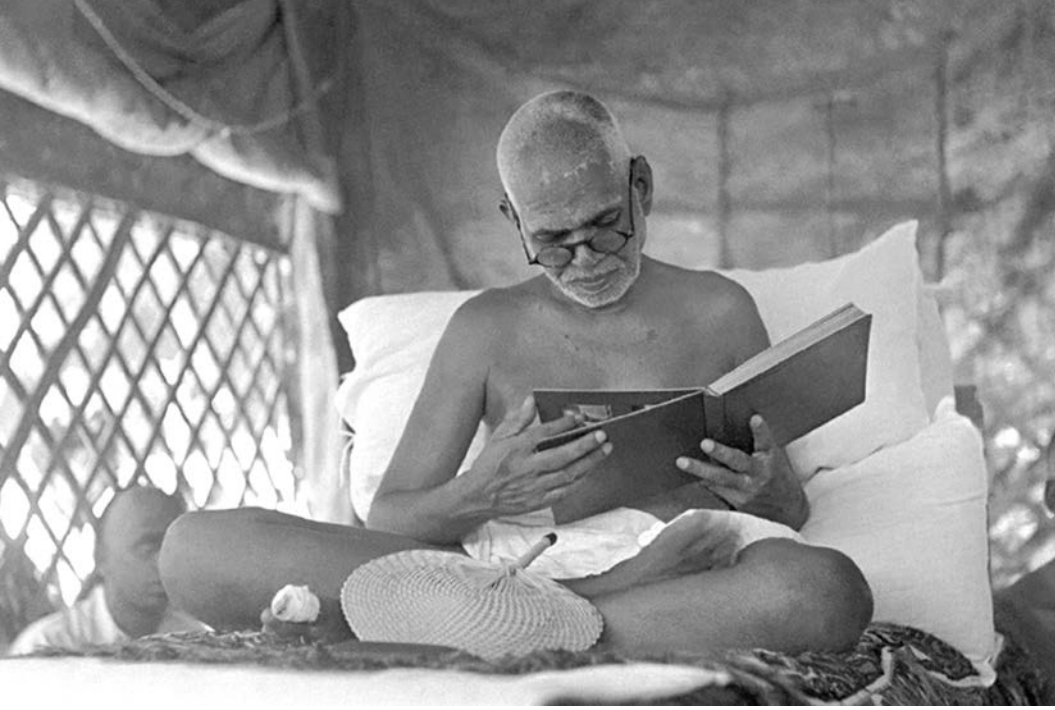
“மனிதன் ஐந்தின் தொகுதியால் சூழப்பட்டவன் - உடம்பு, மனம், பிராணன், விஞ்ஞானம் (புத்தி) ஆனந்தம். இந்த ஐந்தும் ஆன்மாவின் உறைகளாக சட்டைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. கடைசி நான்கையும் சேர்த்தே பொதுவாக நாம் உயிர் என்று அழைக்கிறோம். உயிர்தான் ஜீவன். இதன்படியும் ஜீவன், மனம் (இதில் அகங்காரம் அடக்கம்) புத்திகளுடன் பிராணனும் சேர்க்கப்படுகிறது.

மனம் மூலம்தான் சித்தம் உண்டாகிறது. ஆகவே ஜீவனாகது மனம், சித்தம், புத்தி, அஹங்காரம் ஆகிய நான்கையும் கொண்டது. இந்த நான்கும் தான் அந்தஃகரணம் (அகக்கரணம்) என்று சொல்லப்படுகிறது (தெய்வத்தின் குரல், 6-ஆம் பாகம், பக்கம் 449)

ஆகையால் முடிவாக, ஜீவன் அந்தஃகரணமே. இவ்வந்தஃகரணமே ஜீவராசிகளின் ஸ்வபாவத்தை நிர்ணயம் செய்கிறது. நாமரூபங்களுள், சுகதுக்கங்கள், மறுபிறவி எல்லாம் இதைச் சார்ந்தவையே.

சித் சட கிரந்தி

பகவான் ரமணர், மேலே குறிப்பிட்ட ‘உள்ளது நாற்பது’ பாட்டிலேயே ஜீவனுக்கு ஒரு அழகான

வரையறையை அருளிச் செய்திருக்கிறார். அதுதான் “சித் சட கிரந்தி” என்பது. ‘சித்’ எனும் ஆத்மாவையும் ஜடமான தேகத்தையும் வாழ்விற்காக இணைக்கும் முடிச்சு (கிரந்தி). தன்னைத்தானே விளக்கிக் கொள்ளும் ஆச்சர்யமான சொற்றொடர் சித் சட கிரந்தி (ஜீவன்).

ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸத் (உள்ள பொருள்). சித் உள்ளுணர்வு, ஆனந்தம். “அஸதி, பாதி, ப்ரியம் என்பார்கள். அந்த ஆத்மாதான் ‘சித்’ ஆகவும் ஆத்மாவாகவும் பிரம்மமாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆத்மா “அங்கெங்கெனாதபடி பார்க்குமிட மெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்து உள்ளும்புறமும் பூர்ணமாக போத ஸ்வரூபமாக பிரகாசிக்கிறது. எங்கும் வியாபித்திருப்பதால் ஆத்மா ஒரு இடத்தைவிட மற்றொரு இடத்திற்குச் செல்லாது, செல்லவும் முடியாது. (“அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம்”). ஸ்வயம் பிரகாசத்தை ஜ்யோதியை, ஒளியை உடையது. ஆத்மாவின் ஞான ஒளிக்குத் தான் சைதன்யம் (தமேவ பாந்தம் அநுபாதி ஸர்வம் தஸ்யபாலா ஸர்வமிதம் விபாதி –

கடோபநிஷத்). உடலில் கை, கால்கள், வாய், கண், காதுகள், தோல் நாக்கு, மூக்கு ஆகிய புறக்கரணங்களும் மனம் சித்தம் அகந்தை புத்தி ஆகிய அகங்காரணங்கள், பிராணன்கள், பஞ்சகோசங்கள் ஆகிய அனைத்தும் செயல்பட ஆதிகாரணம், மூலகாரணம் ஆத்மாவின் (பரமாத்மா, பிரும்மம்) சைதன்யமே.

சிதாகாரமும் (ஆத்மா) சிதாபாஸ ஜீவனும்

உடல் சடமானதால் அதனால் அதன் அங்கங்களை இயக்க முடியாது. சைதன்யம் ஒன்றினால் மட்டுமே அவற்றைச் செயல்படுத்த முடியும். இதற்காக, அந்த சைதன்யத்தை அந்தஃகரணம் தன்னில் பிரதிபலித்துக்கொண்டு செயல்வீரனாகிறது. ஆத்மாவாகிய 'சித்' உடல் பூராவும் இடைவெளியின்றி ஆகாசத்தைப்போல் பூர்ணமாக இருப்பதால் அதற்கு சிதாகாசம் என்று பெயர். பிரதிபலித்தலுக்கு வடமொழியில் ஆபாஸம் என்பர். சித்தின் சைதன்யத்தை ஜீவன் (அந்தஃகரணம்) பிரதிபலிக்கிறது. சைதன்ய ஆபாஸத்துடன் கூடிய ஜீவனுக்கு சிதாபாஸம் என்று பெயர். இதன்மூலம் தெரிந்து கொள்வது சிதாகாசம்தான் உடலின் செயல்களுக்கு ஆதிகாரணம் என்றாலும் அதனின்றி உருவாகும் சிதாபாஸமே உடல் எனும் களத்தில் உள்ள எல்லா செயல்களையும் செய்கிறது. (ஆபாசம் என்ற வார்த்தைக்கு தமிழ் அர்த்தம் இங்கே கொண்டு வரக்கூடாது).

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி "உள்ளது நாற்பது" பாடல் 22-இல் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

புத்தியாகிய அந்தஃகரணத்திற்கு பதியாகிய ஆத்மா சைதன்யமாகிய அறிவொளியைத் தருகிறார்.

"மதிக்கு ஒளிதந்து அம்மதிக்குள் ஒளிரும்

மதியினை உள்ள மடக்கிப் பதியில் பதித்திடுதல்"

மதி என்றால் புத்தி; அதுவே அந்தஃகரணம். ஒளி என்றால் ஞான ஒளி, சைதன்யம், பதி ஆத்மாவைக் குறிக்கும்.

ஒளிரும் மதிதான் சிதாபாஸத்துடன் இணைந்த மதி, ஒளி, பதி என்னும் இரண்டிரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்ட மூன்றே சொற்கள். என்னே சொற்களின் செல்வம்! உயர்ந்த வேதாந்த தத்துவம்!

கவர்ந்திழுக்கும் மலை அண்ணாமலை

டாக்டர் சையத்: ஸ்ரீபகவான் அருளியுள்ள அருணாசல ஸ்துதி பஞ்சகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அத்வைதியாம் தாங்கள் எப்படி ஒரு ஸ்தோத்திரத்தை இயற்றக்கூடுமென்று ஆச்சர்யப்படுகிறேன்?

பகவான்: பக்தனும் பகவானும் ஸ்தோத்திரமும் யாவும் ஒரே ஸ்வரூபமேயாகும்.

டாக்டர் சையத்: ஆனால், அத்துதிகளில் அருண மலையையே கடவுளாகப் போற்றிப் பணிந்து பிரார்த்தித்திருக்கிறீர்கள்.

பகவான்: ஆத்மாவை உடலோடு நீங்கள் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம்; பக்தன் ஆத்மாவை அருணாசலத்துடன் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாதா?

டாக்டர் சையத்: பரமாத்மஸ்வரூபமாகக் கொள்வதெனின், எத்தனையோ மலைகளிருக்க, ஸர்வவியாபியாம் அவரை இந்த மலையோடு ஒரு தனிச்சிறப்புடன் சம்பந்தப்படுத்துவதேன்?

பகவான்: அலஹாபாத்திலிருந்து உங்களை இவ்விடத்திற்கு ஆகர்ஷித்தது எது? இங்கே கூடியிருப்போர் யாவரையும் இவ்விடத்திற்கு ஆகர்ஷித்தது எது?

டாக்டர் சையத்: பகவானே (அதாவது தாங்களே).

பகவான்: என்னை இவ்விடத்திற்கு ஆகர்ஷித்தது எது? அருணாசலேமேயல்லவா? அந்த சக்தியை யாரும் மறுக்க முடியாது. உள்ளும் வெளியும் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்மஸ்வரூபமே அருணாசலம்.

- ஸ்ரீ பகவத் வசனாம்ருதம் நூலிலிருந்து

செய்திகள்

திருவண்ணாமலை செய்திகள்

137 வது ரமண ஜயந்தி விழா

12-1-2017 வியாழக்கிழமை பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகளின் ஜயந்தி மஹோத்சவம் திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்தில் நடைபெறவுள்ளது.

இதே நாளில், ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்திற்கு பாத்தியப்பட்ட திருச்சுழி சுந்தர மந்திரம், மதுரை ரமண மந்திரம், முருகனார் மந்திரம், இராமநாதபுரம் மற்றும் ரமணாலயம் குரோம்பேட்டையிலும் சிறப்பாக நடைபெறவுள்ளது.

ஸ்ரீமுருகனார் மந்திரம், இராமநாதபுரம்

12-1-2017 வியாழன் அன்று பகவானின் 137 ஆவது ஜயந்தி விழா காலை 10 மணிமுதல் மதியம் 12 மணிவரை நடைபெறவுள்ளது. சிவஸ்ரீ, ஸ்ரீமத் பரானந்த் மஹராஜ் முன்னிலையில் அக்ஷரமணமாலை பாராயணம், சிறப்பு வழிபாடு மற்றும் அன்னதானம் நடைபெறும்.

ஸ்ரீரமண சஞ்சங்கம், வேலூர்,

ஸ்ரீசண்முகனடியார் சங்க வளாகம்

30-12-2016 வெள்ளிக்கிழமையன்று மாலை 5 மணி முதல் பகவானின் 137 ஆவது ஜயந்தி விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. பகவான் இயற்றிய பாடல்கள் பாராயணம் செய்யப்பட்டு திரு. தியாகராஜன் அவர்கள் சிறப்புரையாற்ற பக்தர்கள் அனைவருக்கும் அருட்பிரசாதம் வழங்குதலுடன் விழா நிறைவுற்றது. திரு. சி.எஸ். நாகராஜன் அவர்கள் இவ்விழா ஏற்பாடுகளைச் சிறப்பாகச் செய்தார்.

ஸ்ரீரமண சத்துங்கம், நங்கைநல்லூர், சென்னை

வரசித்தி விநாயகர் பிரவசன மண்டபம், இந்து காலனி, நங்கைநல்லூரில் 22-1-2017 அன்று மாலை 5 மணி முதல் அக்ஷரமணமாலை பாராயணம் அதைத் தொடர்ந்து டாக்டர். பிரணதார்த்திஹரன் அவர்கள் பகவான் ரமணரின் நான் யார்? என்ற தலைப்பில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றவுள்ளார்.

ரமண மைய நிகழ்வுகள்

ரமண கேந்திரம், அலமேலு மங்காபுரம், மயிலாப்பூர், சென்னை

21-1-2017 & 22-1-2017 ஆகிய இரண்டு நாட்களும் காலை 10 மணி முதல் மாலை 6 மணி வரை ஆத்ம விசார கலந்துரையாடல் முகாம். ரமண கேந்திரத்துடன் RMCL, பெங்களூரு மற்றும் RASA, சென்னை இணைந்து டாக்டர். சாரதா, திரு. நந்தகுமார், திருமதி. அம்பிகா காமேஷ்வர், திரு. வெங்கடேஷ் தேஷ்பாண்டே, திரு. திலீப் சிம்ஹா மற்றும் திரு. காமேஷ்வர் ஆகியோர் முன்னின்று நடத்துகின்றனர். முன்பதிவு மற்றும் முழு விவரங்களுக்கு தொடர்பு: 09538472026; uma@ramanacentre.com

ஞானாஞ்சல் 2016-2017, நாரதகான சபா, சென்னை
18-2-2017 சனிக்கிழமை மதியம் 3.30 முதல் ௫.௩௦ வரை

இவ்விழாவினை நாரதகான சபா, பகவான் ரமணர் மஹர்ஷி ஆராய்ச்சி மையம் மற்றும் RASA ARPITA ஆகியோர் கடந்த 21 ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றனர். இவ்வாண்டும் ரமண இயல், இசை, நாட்டிய நாடகம் என்ற வகையில் ஸ்ரீமதி பூஷணி கல்யாணராமன், டாக்டர். அம்பிகா காமேஷ்வர் மற்றும் கலைஞர்கள் பங்கேற்று சிறப்பிக்கவுள்ளனர்.

ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் - சென்னை ஸ்ரீபகவான் 137 ஆவது ஜயந்தி நாள்

வியாழன், ஜனவரி 12, 2017

இடம்: 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர்
நிகழ்ச்சி நிரல்

காலை

- 6.00 a.m. மங்கள இசை/நாதஸ்வரம்
7.00 a.m. மஹன்யாசம், ஏகாதச ருத்ர ஜபம், அபிஷேகம்
10.00 a.m. ஸ்ரீ ரமண சஹஸ்ரநாம அர்ச்சனை
10.45 a.m. தமிழ்ப் பாராயணம்: “அக்ஷர மணமாலை”
12.15 p.m. அன்னதானம், தீபாராதனை

மாலை

- 4.00 p.m. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம்
4.30 p.m. திரு. ஸ்ரீகிருஷ்ணா அவர்களின் உரை
5.30 p.m. ஹரிகதா, ஸ்ரீமதி. சியாமளா ராமச்சந்திரன்
6.45 p.m. மயிலை மாடவீதிகளில் ஸ்ரீபகவான் திருவுருவப் படம் வீதியுலா
7.15 p.m. “அக்ஷரமணமாலை” - கூட்டுப் பாராயணம், தீபாராதனை

ரமணாலயம், குரோம்பேட்டை, சென்னை ஸ்ரீபகவான் 137 ஆவது ஜயந்தி விழா

இடம்: 6, ராஜேந்திரபிரசாத் சாலை, நேருநகர், குரோம்பேட்டை

வியாழன், ஜனவரி 12, 2017

நிகழ்ச்சி நிரல்

முற்பகல்

- 7.00 மங்கள இசை
8.00 வேதபாராயணம், ரமண அஷ்டோத்தர பூஜை
9.30 திருவாசக செந்நாவலர் திரு. சத்குருநாத ஓதுவார் (மயிலை கபாலீஸ்வரர் திருக்கோயில்) அவர்களின் ரமண சந்நிதிமுறை பண்ணிசை
11.00 அக்ஷரமணமாலை, புனர்வசு வண்ணம் பாராயணம்
11.30 ஆரத்தி, சிறப்பு விருந்து (பிரசாதம்)

ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் - சென்னை
ரமணரின் வாழ்வும் வாக்கும் - தேசிய கருத்தரங்கு
8-1-2017

தலைமை Dr.S. ராம்மோஹன்; வீழாத் தொகுப்பு: திருமதி. வசந்தா ராகவன்
இடம்: 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர்
ஞாயிற்றுக்கிழமை, ஜனவரி 8, 2017

பிற்பகல்

3.00 p.m.	வேதபாராயணம்
3.50 p.m.	அறிமுக உரை
4.00 p.m.	சிறப்பு விருந்தினர் உரை: திரு. R. நடராஜ் I.P.S (Retd.), M.L.A.,
4.30 p.m.	“அருள் எனும் பெருவழி” என்ற தலைப்பில் Dr. S. ராம் மோஹன் அவர்களின் உரை
5.15 p.m.	Coffee Break
5.30 p.m.	“தன்னை அறிதல்” என்ற தலைப்பில் திரு. சிதம்பர குற்றாலம் அவர்களின் உரை
6.30 p.m.	“பகவான் காட்டும் பாதை” என்ற தலைப்பில் திரு. இசைக்கவி ரமணன் அவர்களின் உரை

WhatsApp Broadcasting

ஸ்ரீரமணாச்ரமம் ரமண அன்பர்கள் பயன்பெறும் வகையில் WhatsApp Broadcast துவக்கியுள்ளது. இதில் ஆச்ரம நிகழ்வுகள் மற்றும் ரமண உபதேசங்கள் WhatsApp மூலம் அனுப்பப்படும். பதிவு செய்ய விரும்பும் அன்பர்கள், உங்கள் மொபைல் 'Whatsapp'இல் 'Ramana' என்று தட்டச்சு செய்து 9442221896 என்ற எண்ணிற்கு அனுப்பவும்.

பகவான் ரமணரின் சேவை மையங்கள்

மெலாப்பூர் திரு R. வேங்கடகிருஷ்ணன்,	2461B97
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்	9940418375
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் மேலாளர் கண்ணன்	9444261296
குரோம்பேட்டை, ரமணாலயம்	9790873138
கிழக்கு தாம்பரம் திரு M.A. ராமசாமி	22244667
நங்கநல்லூர் திரு S. இராமமூர்த்தி	23716495
மாம்பலம் திரு M.K. வைத்தியநாதன்	24790635
விருகம்பாக்கம் திருமதி கௌசல்யா	9884355454
கொளத்தூர் கே.ஆர். கோபாலகிருஷ்ணன்	9444172623
குளைமேடு திரு V. ரமணன்	0413-2272141
புதுச்சேரி ரமண கேந்திரம்	04522348157/2346102
மதுரை சோமசுந்தரம்	9360047936
இராமநாதபுரம் கிரஞ்சீவி	9442004615
திருச்சூழி ஹாலாஸ்ய பட்டர்	9965622878
மலையாண்டிபட்டினம் பாலசுப்பிரமணியம்	9487016880
பொள்ளாச்சி ரமண குமார்	9842912474
ஒட்டன்சத்திரம் வடமலைக்கண்ணன்	9942327770
பழனி என். சோமசுந்தரம்	0427-2295460
சேலம் குப்புசாமி	9787180757
வந்தவாசி டாக்டர் ரவி	9942264556
மடம் சுந்தரமூர்த்தி	9443070924
திண்டுக்கல் பழ முத்தையா	9486576687
பூண்டி மாரியப்பன்	8643842772
ஓசூர் அசோக்குமார்	

Ramanodhayam - Tamil Quarterly, Registered with the Registrar of Newspaper for India. RNI NO.: TNTAM/2001/5542

Printed and Published by: A. Kumar Raja,
20, Alamelu Mangapuram, Mylapore, Chennai 600 004 on
behalf of Ramana Kendra Trust, 20, Alamelu Mangapuram,
Mylapore, Chennai 600 004

Editor: Dr. S. Ram Mohan

Printed at: **Multi Craft,**
9, Appavu Gramani 2nd St.,
Robertsonpet, Mandaveli, Chennai 600 028.

தீபத் திருவிழா 2016 ஸ்ரீரமணாச்சரமம்

